

CÁC LỄ THẬT TRONG SÁCH MA-THI-Ơ

BÀI 181 - Sự sửa soạn để chôn xác Đức Chúa Jê-sus Christ.

Phần 6- Sự mẫu nhiệm của việc ăn thịt chiên con trong lễ Vượt qua của Đức Giê-hô-va.

Ma-thi-ơ 26:1-13: Vả, Đức Chúa Jê-sus đã phán những lời ấy xong rồi, thì phán cùng môn đồ rằng: Các người biết rằng còn hai ngày nữa thì đến lễ Vượt qua, và Con người sẽ bị nộp để chịu đóng đinh trên cây thập tự. Bấy giờ các thầy tế lễ cả và các trưởng lão trong dân nhóm lại trong tòa thầy cả thượng phẩm tên là Cai-phe; và bàn với nhau dùng mưu chước gì để bắt Đức Chúa Jê-sus mà giết. Song họ nói rằng: Không nên làm trong ngày lễ, e trong dân chúng sanh ra điều xào xạc chẳng. Khi Đức Chúa Jê-sus ở làng Bê-tha-ni, tại nhà Si-môn là người phung, có một người đàn bà cầm cái chai bằng ngọc trắng đựng dầu thơm quý giá lắm, đến gần mà đổ trên đầu Ngài đang khi ngồi ăn. Môn đồ thấy vậy, giận mà trách rằng: Sao phí của như vậy? Dầu này có thể bán được nhiều tiền và lấy mà thí cho kẻ nghèo nàn. Đức Chúa Jê-sus biết điều đó, bèn phán cùng môn đồ rằng: Sao các người làm khó cho người đàn bà đó? Người đã làm việc tốt cho ta; vì các người thường có kẻ nghèo ở cùng mình, song sẽ không có ta ở cùng luôn luôn. Người đổ dầu thơm trên mình ta là để sửa soạn chôn xác ta đó. Quả thật, ta nói cùng các người, khắp cả thế gian, hễ nơi nào Tin Lành này được giảng ra, thì cũng thuật lại việc người ấy đã làm để nhớ đến người.

Hôm nay chúng ta tiếp tục cùng nhau suy gẫm về ý nghĩa mẫu nhiệm của việc ăn thịt chiên con trong Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va.

Xuất Ê-díp-tô ký 12:1-20: Tại xứ Ê-díp-tô, Đức Giê-hô-va phán cùng Môi-se và A-rôn rằng: Tháng này định làm tháng đầu cho các người, tức là tháng giêng trong quanh năm. Hãy nói cho toàn hội chúng Y-sơ-ra-ên rằng: Đến ngày mồng mười tháng này, mỗi gia trưởng tùy theo nhà mình phải bắt một con chiên con. Nếu nhà ít người quá ăn không hết một chiên con, hãy chung cùng người rất lân cận mình, tùy theo số người; và hãy tính cho mỗi chiên con tùy sức người ăn hết. Các người hãy bắt hoặc trong bầy chiên, hoặc trong bầy dê, chiên con đực hay là dê con đực, tuổi giáp niên, chẳng tì vết chi, đoạn để dành cho đến ngày mười bốn tháng này; rồi cả hội chúng Y-sơ-ra-ên sẽ giết nó, vào lối chiều tối. Họ sẽ lấy huyết đem bôi trên hai cây cột và mày cửa của nhà nào ăn thịt chiên con đó. Đêm ấy họ sẽ ăn thịt chiên quay với bánh không men và rau đắng. Chớ ăn thịt nửa chín nửa sống hay là luộc trong nước, nhưng phải quay trên lửa cả và đầu, giò, với bộ lòng. Các người chớ để chi còn lại đến sáng mai; nếu còn lại, hãy thiêu đi. Vậy, ăn thịt đó, phải như vậy: Dây lưng cột, chân mang giày, tay cầm gậy, ăn hồi hỏ; ấy là lễ Vượt-quá của Đức Giê-hô-va. Đêm đó ta sẽ đi qua xứ Ê-díp-tô, hành hại mọi con đầu lòng xứ Ê-díp-tô, từ người ta cho đến súc vật; ta sẽ xét đoán các thần của xứ Ê-díp-tô; ta là Đức Giê-hô-va. Huyết bôi trên nhà các người ở, sẽ dùng làm dấu hiệu; khi ta hành hại xứ Ê-díp-tô, thấy huyết đó, thì sẽ vượt qua, chẳng có tai nạn hủy diệt các người. Các người hãy ghi ngày đó làm kỷ niệm; trải các đời hãy giữ làm một lễ cho Đức Giê-hô-va, tức là một lễ lập ra đời đời. Trong bảy ngày phải ăn bánh không men: vừa đến ngày thứ nhất, hãy dẹp men khỏi nhà đi; vì hễ ai ăn bánh có men từ ngày thứ nhất cho đến ngày thứ bảy, thì sẽ bị truất ra khỏi Y-sơ-ra-ên. Ngày thứ nhất, sẽ có một sự nhóm hiệp thánh; qua ngày thứ bảy các người cũng sẽ có một sự nhóm hiệp thánh nữa. Trong mấy ngày đó chẳng nên làm công việc chi, chỉ lo sắm đồ ăn cho mỗi người cần ăn mà thôi. Vậy, các người hãy giữ lễ bánh không men, vì chính ngày đó ta rút quân đội các người ra khỏi xứ Ê-díp-tô; nên chi, trải các đời phải giữ ngày đó như một lễ lập ra đời đời. Ngày mười bốn tháng giêng, chiều lại, các người sẽ ăn bánh không men cho đến chiều ngày hai mươi mốt tháng đó. Trong bảy ngày không nên còn thấy men tại nhà các người; vì bất luận người ngoại bang hay là người bốn xứ, hễ ai ăn bánh có men sẽ bị truất khỏi hội chúng Y-sơ-ra-ên. Chớ nên ăn bánh có men; khắp nơi các người ở đều phải ăn bánh không men.

Câu 8 đến câu 11 chép: “Đêm ấy họ sẽ ăn thịt chiên quay với bánh không men và rau đắng. Chớ ăn thịt nửa chín nửa sống hay là luộc trong nước, nhưng phải quay trên lửa cả và đầu, giò, với bộ lòng. Các người chớ để chi còn lại đến sáng mai; nếu còn lại, hãy thiêu đi. Vậy, ăn thịt đó, phải như vậy: Dây lưng cột, chân mang giày, tay cầm gậy, ăn hồi hỏ; ấy là lễ Vượt-quá của Đức Giê-hô-va.”

Bản Kinh-Thánh King James version chép: ⁸And they shall eat^{H398} the flesh^{H1320} in that night^{H3915}, roast^{H6748} with fire^{H784}, and unleavened^{H4682} bread; and with bitter^{H4844} herbs they shall eat^{H398} it. ⁹Eat^{H398} not of it raw^{H4995}, nor sodden^{H1310} at all with water^{H4325}, but roast^{H6748} with fire^{H784}; his head^{H7218} with his

legs^{H3767}, and with the purtenance^{H7130} thereof.¹⁰ And ye shall let nothing^{H3808} of it remain^{H3498} until^{H5704} the morning^{H1242}; and that which remaineth^{H3498} of it until^{H5704} the morning^{H1242} ye shall burn^{H8313} with fire^{H784}.
¹¹ And thus^{H3602} shall ye eat^{H398} it; with your loins^{H4975} girded^{H2296}, your shoes^{H5275} on your feet^{H7272}, and your staff^{H4731} in your hand^{H3027}; and ye shall eat^{H398} it in haste^{H2649}: it is the LORD'S^{H3068} passover^{H6453}.

Chữ **thịt** - the flesh^{H1320} được chép trong câu 8 trên, đó là chữ **בָּשָׂר** - básâr, số 1320 ra từ chữ **בָּשָׂר** - básâr, số 1319 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *thịt, thân thể xác thịt, con người, sự trần trụi, loã lồ, sự tươi mới, sự rõ rệt, sự vui mừng phấn khởi, sự công bố sắc lệnh, sự công bố tin tức tốt lành, sự bày tỏ ra, sự rao giảng ra, sự mang theo bên mình;*

Như chúng ta đã được Lời Đức Chúa Trời tỏ cho biết, Đức Chúa Jêsus Christ chính là Con một của Đức Chúa Trời và danh Ngài được xưng là **Lời Đức Chúa Trời**, như đã chép trong sách Khải huyền.

Khải huyền 19:11-13: **Bấy giờ tôi thấy trời mở ra, và có một con ngựa bạch hiện ra: Đấng cưỡi ngựa ấy gọi là Đấng Trung Tín Và Chân Thật; Ngài lấy lễ công bình mà xét đoán và chiến đấu. Mắt Ngài như ngọn lửa; trên đầu có nhiều mào triều thiên, lại có đề một danh, ngoài Ngài ra không ai biết được. Ngài mặc áo nhúng trong huyết, danh Ngài xưng là Lời Đức Chúa Trời.**

Khi Đức Chúa Jêsus thi hành chức vụ làm **chứng về Lễ thật** của Nước Đức Chúa Trời, Ngài đã tỏ cho những người Giu-đa biết rằng, Lời (văn tự) của Đức Chúa Trời được chép trong Kinh-Thánh đó là bóng về thịt của Ngài và cũng là bóng về bánh của sự sống đời đời, vậy nên nếu ai ăn nuốt Lời của Đức Chúa Trời thì linh hồn người ấy sẽ nhận được quyền phép của Đức Chúa Trời như người ta ăn thịt chiên con thì sẽ nhận được năng lượng từ thịt chiên đó cho sự sống của xác thịt mình vậy.

Giăng 6:47-58: **Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, hễ ai tin thì được sự sống đời đời. Ta là bánh của sự sống. Tổ phụ các người đã ăn ma-na trong đồng vắng, rồi cũng chết. Đây là bánh từ trời xuống, hầu cho ai ăn chẳng hề chết. Ta là bánh hằng sống từ trên trời xuống; nếu ai ăn bánh ấy, thì sẽ sống vô cùng; và bánh mà ta sẽ ban cho vì sự sống của thế gian tức là thịt ta. Bởi đó, các người Giu-đa cãi lẽ với nhau, mà rằng: Lẽ nào người nầy lấy thịt mình cho chúng ta ăn sao? Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng họ rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, nếu các người không ăn thịt của Con người, cùng không uống huyết Ngài, thì chẳng có sự sống trong các người đâu. Ai ăn thịt và uống huyết ta thì được sự sống đời đời; nơi ngày sau rốt, ta sẽ khiến người đó sống lại. Vì thịt ta thật là đồ ăn, huyết ta thật là đồ uống. Người nào ăn thịt ta và uống huyết ta, thì ở trong ta, và ta ở trong người. Như Cha, là Đấng hằng sống, đã sai ta đến, và ta sống bởi Cha; cũng một thể ấy, người nào ăn ta, sẽ sống bởi ta vậy. Đây là bánh từ trên trời xuống. Bánh đó chẳng phải như ma-na mà tổ phụ các người đã ăn, rồi cũng chết; kẻ nào ăn bánh nầy sẽ sống đời đời.**

Đức Chúa Jêsus đã phán rằng, cả Kinh-Thánh làm chứng về Ngài, nghĩa là làm chứng về sự cứu chuộc của Giê-hô-va Đức Chúa Trời làm cho loài người thông qua Lời của Ngài, mà Lời của Đức Chúa Trời phán với loài người đó là Luật pháp, là đường đi, là Lễ thật mà loài người sẽ phải tiếp nhận, vâng giữ và làm theo, hầu cho nhờ quyền phép của Lời Đức Chúa Trời mà linh hồn người ấy được sự sống lại và sự sống đời đời trong Đức Chúa Trời.

Giăng 14:6: **Vậy Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta là đường đi, lễ thật, và sự sống; chẳng bởi ta thì không ai được đến cùng Cha.**

Chúng ta cần phải hiểu cho đúng về ý nghĩa của các **Lời mà Đức Chúa Jêsus đã phán rằng, đó là những sự mách bảo của Ngài** và các lời mà Chúa Jêsus đã mách bảo đó được gọi là thần linh và sự sống, mà trong bản dịch Kinh-Thánh trong ngôn ngữ English, người ta đã gọi theo cách phát âm của tiếng Hy-lạp là **rhema**, chứ không phải là gọi theo ngôn ngữ English là **the words**.

Giăng 6:63: **Ấy là thần linh làm cho sống, xác thịt chẳng ích chi. Những lời ta phán cùng các người đều là thần linh và sự sống.**

Chữ **những lời** - the words chép trong câu 63 trên, đó là chữ **ῥῆμα** - rhema, số 4487 ra từ chữ **ῥέω** - rheo, số 4483 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: *sự bày tỏ liên quan đến vấn đề hoặc chủ đề; sự tỏ ra như trút nước đổ ra, sự nói ra, sự ra lệnh, sự chế tạo, sự nói về hay là sự nói của ai.....*

Như bài trước chúng ta đã được hiểu về cách nhận biết các chìa khoá, hay là những sự mách bảo của Đức Giê-hô-va cho các tôi tớ Ngài hiểu được ý nghĩa của Lời Chúa, thì văn tự được ví là thân và ngọn của cây

sự sống, nhưng giá trị quan trọng nhất đối với thần linh và sự sống của tâm linh loài người thì được che giấu trong phần gốc của cây sự sống đó, vì tại nơi gốc rễ của cây mà năng lượng sống cung cấp mọi sự cần phải có giúp cho cây tạo ra được những sự mà Đức Chúa Trời đã sai khiến nó, hoặc ra lá, hoặc ra hoa, hoặc ra trái cung cấp sự sống cho loài người trên đất này và nguyên tắc đó cũng đã được Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời tỏ ra qua tiên tri Ê-sai, rằng: **“Vả, như mưa và tuyết xuống từ trên trời và không trở lại nữa, mà được nhuần đất đai, làm cho sanh ra và kết nụ, đặng có giống cho kẻ gieo, có bánh cho kẻ ăn, thì lời nói của ta cũng vậy, đã ra từ miệng ta, thì chẳng trở về luống nhưng, mà chắc sẽ làm trọn điều ta muốn, thuận lợi công việc ta đã sai khiến nó. Vì các người sẽ đi ra vui vẻ, được đưa đi trong sự bình an. Trước mặt các người, núi và đồi sẽ trở tiếng ca hát, mọi cây cối ngoài đồng sẽ vỗ tay. Cây tùng sẽ mọc lên thay cho bụi gai, và cây sim sẽ lớn lên thay cho gai gốc; điều đó sẽ làm cho biết danh Đức Giê-hô-va, và là một dấu đời đời không hề tuyệt diệt.”** (Ê-sai 55:10-13)

Như vậy, chúng ta đã hiểu được ý nghĩa của chữ **thịt - the flesh**^{H1320} (xác thịt) chiên con bao gồm ngọn (là văn tự mà loài người xác thịt chúng ta nhìn thấy được) và gốc, tức là những sự sẽ được tỏ ra bởi Đức Thánh-Linh về tác dụng cùng mục đích mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời muốn tuyển dân của Ngài phải hiểu, nghĩa là tiêu hoá được, sở hữu được năng lượng của sự sống cho tâm linh loài người.

Ý nghĩa **ngọn** của chữ **thịt - the flesh**^{H1320} (chiên con của Lễ Vượt Qua) đó là **thịt, thân thể xác thịt, con người, sự trần trụi, loã lồ**;

Ý nghĩa **gốc** chữ **thịt - the flesh**^{H1320} đó là **sự tươi mới, sự rõ rệt, sự vui mừng phấn khởi, sự công bố sắc lệnh, sự công bố tin tức tốt lành, sự bày tỏ ra, sự rao giảng ra, sự mang theo bên mình**;

Về phần ngọn này, bề ngoài dường như chẳng có tác dụng chi cho sự sống lại và sự sống đời đời của tâm linh loài người, như Đức Chúa Jêsus đã phán và được chép trong Giăng 6:63, nhưng khi người tin Chúa hiểu được ý nghĩa của gốc, nghĩa là người ấy đã nhờ sự nhận được sự mách bảo của Đức Thánh-Linh mà hiểu được ý nghĩa, vui mừng nhận lấy, áp dụng cho cuộc sống của mình theo Chúa, thì người ấy sẽ nhận được **sự tươi mới, sự rõ rệt, sự vui mừng phấn khởi**, cùng nhận biết được ý Chúa muốn mình phải làm **sự công bố sắc lệnh, sự công bố tin tức tốt lành, sự bày tỏ ra, sự rao giảng ra, sự mang theo bên mình**;

Tiếp theo, chúng ta cần hiểu rõ ý nghĩa của chữ **đêm đó - that night**^{H3915} chép trong câu 8, đó là chữ לַיִל - layil, số 3915 ra từ chữ לַיְלָה - luwl, số 3883 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **ban đêm, mùa trong năm, thời gian hoạt động mạnh, nghịch cảnh; để nhốt các con chiên lại, một cái thang với những bậc quanh co**;

Trong ý nghĩa thuộc thể về ban đêm, các con thú đồng sẽ ngừng việc ăn, để nghỉ ngơi, còn trong ý nghĩa thuộc linh thì chúng ta được biết đó một thời kỳ mà những người được gọi là chiên của Đức Chúa Trời sẽ phải nhận biết trách nhiệm của mình, là không được mạnh động, mà phải noi theo sự dắt dẫn của Đấng đã cứu chuộc mình, là Đức Giê-hô-va, vì Ngài là Đấng duy nhất biết rõ mọi sự, và Ngài là mọi sự và ở trong mọi sự, như Kinh-Thánh có chép: **“Ấy chính ta là Đấng gây nên sự sáng và dựng nên sự tối tăm, làm ra sự bình an và dựng nên sự tai vạ; chính ta, là Đức Giê-hô-va, làm mọi sự đó. Hỡi các tầng trời, hãy sa móc xuống từ trên cao, vòng khung hãy đổ sự công bình xuống! Đất hãy tự nở ra, đặng sanh sự cứu rỗi, sự công bình mọc lên cả một lần! Ta, là Đức Giê-hô-va, đã dựng nên sự đó.”** (Ê-sai 45:7-8)

Thế nhưng dân Y-sơ-ra-ên cũng như rất nhiều người mang danh là người tin Chúa trong thời kỳ sau rốt này đã không chú ý vào các mạng lệnh của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, nên họ vẫn tự do làm mọi thứ họ muốn và tự cho rằng, **vì mình đã tiếp nhận Đức Chúa Jêsus rồi thì mình sẽ được Ngài bảo vệ!**

Người tin Chúa phải nhận biết rằng, một khi mình đã tuyên xưng đức tin, dù làm theo ý của người hướng dẫn mình cầu nguyện tiếp nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Cứu Chúa của cuộc đời mình, hay là tự mình người đó quyết định tiếp nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Cứu Chúa của cuộc đời mình, thì khi lời tuyên xưng đức tin đó, hoặc là làm theo cách vô ý thức hay là có ý thức mặc dầu, thì quyền lực của ma quỷ vẫn tuyên chiến với người đó và chúng sẽ tìm đủ mọi cơ hội để kiện cáo người đó theo sự công bình của luật pháp mà Đức Chúa Trời đã ban cho loài người và như vậy, khi ma quỷ tìm được tội lỗi trong cuộc đời của người đó, chúng sẽ hợp pháp áp đặt sự rửa sả, tức là sự báo trả công bình của luật pháp mà Đức Chúa Trời đã ban cho loài người tùy theo công việc người ta làm ra dưới luật pháp và nếu như người đó không nhận biết luật pháp của Đức Chúa Trời, thì người đó sẽ không biết nguyên nhân nào khiến họ bị các tai họa ập đến trên cuộc đời,

trên thân thể họ, trên sản nghiệp của họ, là những sự mà trước khi những người đó chưa tiếp nhận Đức Chúa Jê-sus Christ làm Cứu Chúa của cuộc đời mình thì những sự đó đã không xảy ra. Bây giờ, ma quỷ sẽ nhân dịp mà lừa dối người ta rằng, ý Chúa đối với họ là như vậy và khiến người ta nghi ngờ về quyền phép của Tin-Lành Đấng Christ. Giê-hô-va Đức Chúa Trời biết rõ những sự này, nên Ngài đã phán trước cho Môi-se biết để dạy lại cho dân Y-sơ-ra-ên chuẩn bị trong sự hiểu biết và vâng lời, để ăn Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va cách chính xác, hầu cho họ có được sức lực mà rút ra khỏi xứ Ê-díp-tô cách an toàn và nhanh chóng và trong sự báo trước này, Đức Giê-hô-va đã phán với dân Y-sơ-ra-ên rằng: **Vậy, ăn thịt đó, phải như vậy: Đây lưng cột, chân mang giày, tay cầm gậy, ăn hổi hủ; ấy là lễ Vượt-qua của Đức Giê-hô-va.**

Áp dụng Lễ thật về ý nghĩa của chữ **ban đêm** mà chúng ta đang học đây, nghĩa là hết thấy những người tin Chúa phải nhận biết rằng, bởi tội lỗi của A-đam mà loài người hết thấy đều phải ngồi ở trong bóng của sự chết, nghĩa là sau khi A-đam phạm tội ăn trái của cây biết điều thiện và điều ác nơi vườn Ê-đen, thì hết thấy tâm linh của loài người được sanh ra sau A-đam ở trên đất này đều phải ngồi trong ban đêm thuộc linh, dù trong thuộc thể ban ngày và ban đêm vẫn thay luân phiên vận hành theo ý muốn của Đức Giê-hô-va.

Dân Y-sơ-ra-ên được Đức Giê-hô-va rút ra khỏi xứ Ê-díp-tô vào ban đêm là bóng về việc Giê-hô-va Đức Chúa Trời sẽ sai Con một Ngài, là Đức Chúa Jê-sus Christ đến thế gian này để làm sự sáng ban ngày (sự sáng thật) mà dắt dẫn những người mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã chọn để chuộc lại cho Ngài, được giải cứu ra khỏi nơi tối tăm để đến được nơi sáng láng lạ lùng của Ngài.

Giăng 12:46-47: Ta là sự sáng đã đến thế gian, để ai tin ta, chẳng ở nơi tối tăm nữa. Lại nếu kẻ nào nghe lời ta mà không vâng giữ, ấy chẳng phải ta xét đoán kẻ đó; vì ta đến chẳng để xét đoán thế gian, nhưng để cứu chuộc.

Khi xưa dân Y-sơ-ra-ên được rút ra khỏi xứ Ê-díp-tô, tức là được rút ra khỏi quyền lực của Pha-ra-ôn, là bóng về những người tin Đức Chúa Jê-sus Christ sẽ nhờ sự cứu chuộc của Ngài, là Chiên con của Đức Chúa Trời chí cao, dù không phải di chuyển ra khỏi một vùng đất hay ra khỏi một quốc gia, nhưng là được rút ra khỏi quyền lực của ma quỷ hành động trong khắp thế gian này, như Kinh-Thánh đã chép:

1 Giăng 5:19: Chúng ta biết mình thuộc về Đức Chúa Trời, còn cả thế gian đều phục dưới quyền ma quỷ.

Khi một người mới tiếp nhận Đức Chúa Jê-sus Christ làm Chúa của cuộc đời mình, người ấy chưa hề nhận biết Luật pháp của Đức Chúa Trời là gì và trách nhiệm của họ phải làm gì để linh hồn mình thật sự được cứu rỗi, cũng giống như dân Y-sơ-ra-ên khi nhận được mạng lệnh của Đức Giê-hô-va qua Môi-se về những sự mà họ phải làm kể từ ngày mừng mười tháng Giêng năm 1445 B.C. cho Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va được thi hành vào ngày mười bốn tháng đó vậy.

Trách nhiệm của những người chân bầy của Đức Chúa Jê-sus Christ là họ sẽ phải làm đúng theo những gì mà Đức Thánh-Linh, tức là Thánh-Linh của Đấng Christ sẽ phán bảo, đặc biệt là tất cả những người đã xưng mình là người tin Đức Chúa Jê-sus Christ và gọi Ngài là Chúa, là Đấng đã cứu chuộc mình, sẽ phải làm tất cả mọi điều đã chép trong Kinh-Thánh, như chính Đức Chúa Jê-sus Christ đã vâng giữ và làm theo vậy.

Tất cả những người tin Chúa phải nhận biết mình và Hội-Thánh thật của Đức Chúa Jê-sus Christ đang hiện diện trên đất này đang ở trong đêm của Lễ Vượt Qua thật của Đức Giê-hô-va và hết thấy phải hiểu rõ ý nghĩa mầu nhiệm của Lễ Vượt Qua này trong Lễ thật và thực hành trong Lễ thật, nghĩa là thực hành trong Đức Thánh-Linh, chứ không theo cách cũ của văn tự.

Trước khi chúng ta bước tiếp sự suy gẫm, chúng ta cần phải nhận biết một nguyên tắc không thay đổi về Danh Đức Giê-hô-va, vì trong thế gian này đã có rất nhiều giáo sư giả và tiên tri giả, tức là những kẻ tự xưng mình là tôi tớ Chúa mà Đức Thánh-Linh không hề chỉ định, không hề kêu gọi những kẻ làm chức vụ tôi tớ Ngài, dù những kẻ đó ra từ tổ chức nào hay là từ một trường thần đạo nào, vì trong Kinh-Thánh không hề cho loài người chúng ta thấy rằng, Đức Thánh-Linh đã uỷ nhiệm cho một tổ chức nào thay Ngài để đào tạo những người rao giảng Tin-Lành của Ngài, vì Đức Thánh-Linh là Đức Chúa Cha toàn năng, Ngài không bao giờ nhường sự vinh hiển của Ngài cho bất kỳ một thần nào cả. Những giáo sư giả và tiên tri giả đã khiến cho nhiều người mang danh là tin Chúa, nhưng lại không chịu đọc kỹ Lời của Đức Chúa Trời trong Kinh-Thánh, nên đã bị những kẻ giả dối kia lừa đảo mà đi theo đạo lạc, mà tin rằng, *bây giờ người ta chỉ thờ phượng Đức Chúa Jê-sus Christ mà thôi, còn danh Đức Giê-hô-va là thuộc về quá khứ của dân Y-sơ-ra-ên*, vì ngày nay chúng ta được cứu rỗi bởi Đức Chúa Jê-sus Christ chứ không phải bởi Đức Giê-hô-va!

Nguyên xin sự huỷ diệt đời đời sẽ đến trên những kẻ nào nói như vậy và dạy người ta tin như vậy.

Hãy nhớ trong lòng và công bố Lễ thật này ra, rằng Danh Đức Chúa Jêsus có nghĩa là **“Giê-hô-va là Đấng cứu chuộc”** và Đức Giê-hô-va cứu chuộc loài người qua Con một Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ và Danh của Đức Chúa Jêsus Christ còn có nghĩa là **“Lời Đức Chúa Trời”** như có chép trong sách Khải huyền 19:13.

Đức Chúa Jêsus Christ đã đến thế gian này không chỉ thi hành một công việc là làm giá cứu chuộc nhân loại, mà Ngài còn làm chứng cho Lễ thật nữa, như Lời Chúa đã chép rõ rằng: **“ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Thật như lời, ta là vua. Này, vì sao ta đã sanh và vì sao ta đã giáng thế: ấy là để làm chứng cho lễ thật. Hễ ai thuộc về lễ thật thì nghe lấy tiếng ta.”** (Giăng 18:37b)

Lễ thật tức là Đức Thánh-Linh, Thần Lễ thật và Đức Thánh-Linh chính là Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời chí cao, và Đức Chúa Jêsus đã phán rằng chính Ngài và hết thảy những người được cứu chuộc sẽ cùng với Ngài được vào trong chính Đức Thánh-Linh, Đấng đã tạo nên muôn vật bằng Lời của Ngài và Đức Thánh-Linh đã tạo nên các thiên sứ của Ngài và tâm linh loài người chúng ta bằng hơi thở của Ngài.

Gióp 33:4: **Thần Đức Chúa Trời đã sáng tạo tôi, hơi thở của Đấng Toàn năng ban cho tôi sự sống.**

Thi-Thiên 33:6: **Các tầng trời được làm nên bởi lời Đức Giê-hô-va, cả cơ binh trời bởi hơi thở của miệng Ngài mà có.**

Giăng 14:23-28: **Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu ai yêu mến ta, thì vâng giữ lời ta, Cha ta sẽ thương yêu người, chúng ta đều đến cùng người và ở trong người. Còn kẻ nào chẳng yêu mến ta, thì không vâng giữ lời ta; và lời các người nghe đó, chẳng phải bởi ta, nhưng bởi Cha, là Đấng đã sai ta đến. Ta đã nói những điều đó với các người đang khi ta còn ở cùng các người. Nhưng Đấng Yên ủi, tức là Đức Thánh Linh mà Cha sẽ nhân danh ta sai xuống, Đấng ấy sẽ dạy dỗ các người mọi sự, nhắc lại cho các người nhớ mọi điều ta đã phán cùng các người. Ta để sự bình an lại cho các người; ta ban sự bình an ta cho các người; ta cho các người sự bình an chẳng phải như thế gian cho. Lòng các người chớ bối rối và đừng sợ hãi. Các người từng nghe ta nói rằng: Ta đi, và ta trở lại cùng các người. Nếu các người yêu mến ta, thì sẽ vui mừng về điều ta đi đến cùng Cha, bởi vì Cha tôn trọng hơn ta.**

Sự dân Y-sơ-ra-ên rút ra khỏi xứ Ê-díp-tô mới chỉ là sự khởi đầu và là bóng về sự cứu rỗi dành cho những người tin Lời của Đức Chúa Trời và tin vào Danh của Đức Chúa Jêsus Christ mà được hưởng sự sống lại và sự sống đời đời nơi thiên đàng của Đức Chúa Trời, mà xứ Ca-na-an đơm sữa và mật là bóng.

Nếu không có sự khởi đầu đúng theo nguyên tắc của Nước Đức Chúa Trời, thì người tin Chúa sẽ rất khó có thể noi theo Chúa được và nếu người ta không có một cái nền bền vững, thì mọi sự người ta xây dựng trên cái nền không vững bền đó sẽ bị đổ, khi sự thử thách đến, vì thế cho nên mọi người tin Chúa phải hết sức cẩn thận trong việc học và đọc Lời Chúa trong Kinh-Thánh và tuyệt đối không được tin vào bất cứ một người nào, dù người đó là ai, mang chức vụ gì, nếu người ấy nói rằng điều này hay là điều kia, luật này hay luật kia, giao ước này hay là giao ước kia trong Kinh-Thánh đã không còn tác dụng nữa hay là không thích hợp nữa, nếu những sự đó Kinh-Thánh không hề chép như lời người ta đã nói ra, vì Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời không phải như loài người bất toàn mà phải sửa chữa các mạng lệnh mà Ngài đã phán ra, vì Ngài hằng còn đến muôn đời và trong bất kỳ một mạng lệnh nào có chép rằng, **Đức Giê-hô-va đã phán vậy**, hay là trong một mạng lệnh mà đầu mạng lệnh và cuối của mạng lệnh đó có chép rõ rằng: **Ta là Đức Giê-hô-va**, vì đó là sự khẳng định của Đấng Tự Hữu Hằng Hữu, hay có thể gọi đó là **chữ ký của Đức Giê-hô-va** vậy, thì mạng lệnh muôn đời đó hằng còn với Đức Giê-hô-va - Đấng Tự Hữu, Hằng Hữu.

Trong một thư của Phao-lô gửi cho người Hê-bơ-rơ có chép rằng:

Hê-bơ-rơ 8:8-13: **Vả, trong những lời này thật có ý trách, là lời Đức Chúa Trời phán cùng dân Giu-đa rằng: Chúa phán: kia, nhật kỳ đến, Khi đó ta sẽ cùng nhà Y-sơ-ra-ên và nhà Giu-đa lập một ước mới, không phải như ước ta đã lập với tổ tiên chúng nó, trong ngày ta cầm tay họ dẫn ra khỏi xứ Ê-díp-tô. Vì họ không bền giữ lời ước ta, nên ta không đoái xem họ, ấy là lời Chúa phán. Chúa lại phán: Này là lời ước mà ta sẽ lập với nhà Y-sơ-ra-ên Sau những ngày đó: Ta sẽ để luật pháp ta trong trí họ và ghi tạc vào lòng; Ta sẽ làm Đức Chúa Trời họ, họ sẽ làm dân ta. Trong vòng họ sẽ chẳng có ai dạy bảo công dân mình và anh em mình, rằng: Hãy nhìn biết Chúa; Vì hết thảy trong vòng họ, từ kẻ rất nhỏ cho đến kẻ rất lớn đều sẽ biết ta, nhân ta sẽ tha sự gian ác của họ, và không nhớ đến tội lỗi họ nữa. Gọi ước đó là mới, thì đã xưng ước trước là cũ; vả, điều chi đã cũ đã già, thì gần tiêu mất đi.**

Sứ đồ Phao-lô đã trích và giải nghĩa Lời Đức Giê-hô-va phán với tiên tri Giê-rê-mi và được chép trong sách Giê-rê-mi đoạn 31 từ câu 31 đến 33: **Đức Giê-hô-va phán: Này, những ngày đến, bấy giờ ta sẽ lập một giao ước mới với nhà Y-sơ-ra-ên và với nhà Giu-đa. Giao ước này sẽ không theo giao ước mà ta đã kết với tổ phụ chúng nó trong ngày ta nắm tay dắt ra khỏi đất Ê-díp-tô, tức giao ước mà chúng nó đã phá đi, dầu rằng ta làm chồng chúng nó, Đức Giê-hô-va phán vậy. Đức Giê-hô-va phán: Này là giao ước mà ta sẽ lập với nhà Y-sơ-ra-ên sau những ngày đó. Ta sẽ đặt luật pháp ta trong bụng chúng nó và chép vào lòng. Ta sẽ làm Đức Chúa Trời chúng nó, chúng nó sẽ làm dân ta.**

Hãy nhớ rằng đây là thư của sứ đồ Phao-lô gửi cho người Hê-bơ-rơ, tức là gửi cho người Giu-đa, để giải nghĩa cho họ hiểu Lời Đức Giê-hô-va đã phán qua tiên tri Giê-rê-mi để dạy cho dân Y-sơ-ra-ên biết rằng, Giao-ước mà Đức Giê-hô-va đã lập với dân Y-sơ-ra-ên trong quá khứ đó sẽ được thay đổi, nghĩa muôn dân sẽ được cứu rỗi chứ không phải chỉ có dân Y-sơ-ra-ên mà thôi và những của tế lễ được dâng lên để chuộc tội lỗi người ta đó sẽ được làm theo cách mới, nghĩa là không phải chiên hay bò hay là chim bồ câu hoặc dê đực mà dân Y-sơ-ra-ên đã dâng lên làm của lễ chuộc mình nữa, nhưng là của tế lễ do chính Đức Giê-hô-va cung cấp và giá chuộc tội lỗi người ta đó chính là Đức Chúa Jêsus Christ, Con một của Đức Chúa Trời. Điều này không phải là không có tiền lệ, vì khi Đức Giê-hô-va phán với Áp-ra-ham phải dâng Y-sác là con một của người làm của lễ thiêu cho Ngài tại núi Mô-ri-a, và Áp-ra-ham đã vâng lời Đức Giê-hô-va để dâng Y-sác làm của lễ thiêu và khi Áp-ra-ham giơ dao lên để giết con một mình, thì Đức Giê-hô-va đã chặn hành động đó mà phán với Áp-ra-ham rằng: **“Hỡi Áp-ra-ham, Áp-ra-ham! Người thưa rằng: Có tôi đây. Thiên sứ phán rằng: Đừng tra tay vào mình con trẻ và chớ làm chi hại đến nó; vì bây giờ ta biết rằng người thật kính sợ Đức Chúa Trời, bởi cớ không tiếc với ta con người, tức con một người. Áp-ra-ham nhướng mắt lên, xem thấy sau lưng một con chiên đực, sừng mắc trong bụi cây, bèn bắt con chiên đực đó dâng làm của lễ thiêu thay cho con mình. Áp-ra-ham gọi chỗ đó là Giê-hô-va Di-rê. Bởi cớ ấy, ngày nay có tục ngữ rằng: Trên núi của Đức Giê-hô-va sẽ có sắm sẵn.”** (Sáng thế ký 22:11b-13)

Dân Y-sơ-ra-ên đã hãm ép công việc cứu chuộc loài người của Đức Giê-hô-va, vì thế cho nên Đức Giê-hô-va đã thay đổi kế hoạch của Ngài bằng cách, chính Ngài sẽ dùng Con một Ngài làm giá cứu chuộc nhân loại, chứ không phải là sử dụng các con sinh tế mà Ngài đã phán với dân Y-sơ-ra-ên trong Giao-ước Cựu Ước. Như vậy, Luật pháp trong Giao-ước Cựu Ước không hề thay đổi, nhưng cách thức của sự cứu chuộc loài người ra khỏi quyền lực của tội lỗi thì có thay đổi theo cách mới, tốt nhất như có chép rằng:

Hê-bơ-rơ 9:19-28: **Lúc Môi-se phán mọi điều răn của luật pháp cho dân chúng, có lấy máu của bò con và dê đực, với nước, dây nhung đỏ tía và nhàn ngưi tấ rấy trên sách cùng trên cả dân chúng, mà nói rằng: Này là huyết của sự giao ước mà Đức Chúa Trời đã dạy lập với các người. Đoạn, người cũng lấy huyết rấy đền tạm cùng mọi đồ thờ. Theo luật pháp thì hầu hết mọi vật đều nhờ huyết mà được sạch: không đổ huyết thì không có sự tha thứ. Vậy, nếu những tượng chỉ về các vật trên trời đã phải nhờ cách ấy mà được sạch, thì chính các vật trên trời phải nhờ của lễ càng quý trọng hơn nữa để được sạch. Và Đấng Christ chẳng phải vào nơi thánh bởi tay người làm ra, theo kiểu mẫu nơi thánh thật, bèn là vào chính trong trời, để bây giờ vì chúng ta hiện ra trước mặt Đức Chúa Trời. Ấy chẳng phải là dâng chính mình Ngài nhiều lần, như thầy tế lễ thượng phẩm mỗi năm vào trong nơi rất thánh mà dâng huyết không phải là huyết mình; bằng chẳng vậy, thì từ buổi sáng thế đến nay, Ngài đã phải chịu khổ nhiều lần rồi. Nhưng hiện nay đến cuối cùng các thời đại, Ngài đã hiện ra chỉ một lần, dâng mình làm tế lễ để cất tội lỗi đi. Theo như đã định cho loài người phải chết một lần, rồi chịu phán xét, cũng vậy, Đấng Christ đã dâng mình chỉ một lần dâng cất tội lỗi của nhiều người; Ngài lại sẽ hiện ra lần thứ hai, không phải để cất tội lỗi đi nữa, nhưng để ban sự cứu rỗi cho kẻ chờ đợi Ngài.**

Như vậy, trong Danh của Đức Chúa Jêsus Christ mà chúng ta thi hành Luật pháp của Đức Chúa Trời theo cách mới của Đức Thánh-Linh, tức là theo Lễ thật chứ không theo cách cũ của văn tự, chứ không có chuyện loại bỏ Luật pháp của Đức Chúa Trời.

Trở lại với cách ăn thịt chiên con trong Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va.

Câu 8 đến câu 11 chép: **“Đêm ấy họ sẽ ăn thịt chiên quay với bánh không men và rau đắng. Chớ ăn thịt nửa chín nửa sống hay là luộc trong nước, nhưng phải quay trên lửa cả và đầu, giò, với bộ lòng. Các người chớ để chi còn lại đến sáng mai; nếu còn lại, hãy thiêu đi. Vậy, ăn thịt đó, phải như vậy: Dây lưng cột, chân mang giày, tay cầm gậy, ăn hổi hã; ấy là lễ Vượt-quá của Đức Giê-hô-va.”**

Đức Giê-hô-va đã phán rõ ràng: **Các người chớ để chỉ còn lại đến sáng mai; nếu còn lại, hãy thiêu đi.**

Ngay từ lúc ban đầu, Đức Giê-hô-va đã phán rằng, dân Y-sơ-ra-ên phải **liệu sức người ăn hết một con chiên**, nghĩa là dân Y-sơ-ra-ên phải nhận biết trách nhiệm của mình là mỗi người đều phải cùng với những người rất lân cận với mình mà ăn hết thịt chiên con và đó là bóng về các Hội-Thánh địa phương của Đức Chúa Jê-sus Christ trong thời kỳ sau rốt này phải nhận biết trách nhiệm nhóm lại để thờ phượng Đức Chúa Trời, không phải chỉ là hát ngợi khen, tôn vinh Danh Chúa, mà là cùng nhau học cho được hiểu biết và làm theo cách trọn vẹn và đầy đủ ý nghĩa của Lời Đức Chúa Trời đã được chép trong Kinh-Thánh, vì Đức Giê-hô-va biết rõ mọi sự từ lúc ban đầu rằng, sẽ có một kỳ người ta sẽ chia rẽ nhau và người ta tự tách ra khỏi những nơi mà họ không thích, không hợp và người ta sẽ áp dụng sai ý nghĩa của Lời mà Đức Chúa Jê-sus đã phán.

Ma-thi-ơ 18:20: Vì nơi nào có hai ba người nhân danh ta nhóm nhau lại, thì ta ở giữa họ.

Đức Chúa Jê-sus không khuyến khích người ta nhóm lại với hai hay ba người để lập bầy, mở nhóm và gọi đó là Hội-Thánh, nhưng Lời Ngài đã phán đây là nói về việc tại bất kỳ nơi nào có hai hay ba người trở lên mà nhóm nhau lại để cầu nguyện với Ngài, thì Ngài sẽ hiện diện tại đó và Ngài nhận lời cầu nguyện bởi đức tin của họ, vì thế cho nên chúng ta phải đọc Lời mà Chúa đã phán cách trọn vẹn, như sau:

Ma-thi-ơ 18:18-20: Quả thật, ta nói cùng các người, hễ điều gì mà các người buộc ở dưới đất thì cũng sẽ buộc ở trên trời, và điều gì mà các người mở ở dưới đất thì cũng sẽ mở ở trên trời. Quả thật, ta lại nói cùng các người, nếu hai người trong các người thuận nhau ở dưới đất mà cầu xin không cứ việc chi, thì Cha ta ở trên trời sẽ cho họ. Vì nơi nào có hai ba người nhân danh ta nhóm nhau lại, thì ta ở giữa họ.

Tất cả mọi sự đã được chép trong Kinh-Thánh là phải được rao giảng ra cách liên tục, đầy đủ ý nghĩa cách cấp bách, để trang bị sức lực cho dân sự của Đức Chúa Trời, hầu cho mọi người tin Chúa đều hiểu rõ được ý nghĩa, mục đích, giá trị của Lời Đức Chúa Trời đối với sự cứu rỗi mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã ban cho và mọi người tin Chúa phải nhận biết trách nhiệm của mình đối với sự cứu chuộc mà họ đã nhận được từ Đức Chúa Jê-sus Christ, hay nói một cách đầy đủ là, tất cả mọi điều đã chép trong Kinh-Thánh từ sách Sáng thế ký cho đến sách Khải huyền đều phải được rao giảng ra, không phải là do ý muốn hay sự tùy thích của người chăn bầy hay là quyết định của một tổ chức nào mang danh là Hội-Thánh, nhưng là theo sự dắt dẫn của Đức Thánh-Linh, vì Đức Thánh-Linh là Thần Lẽ thật và Ngài còn được gọi là Thánh-Linh của Đấng Christ. Chính Đức Thánh-Linh đã lập Hội-Thánh Ngài trên Luật pháp công bình của Ngài, mà Luật pháp đó được gọi là Vàng Đá của các thời đại và chính Đức Thánh-Linh sẽ chấn dất chiên của Ngài qua những người được Ngài chọn làm tôi tớ Ngài, như Lời Chúa có chép rằng:

Mác 16:20: Về phần các môn đồ, thì đi ra giảng đạo khắp mọi nơi, Chúa (Thánh-Linh của Đấng Christ) cùng làm với môn đồ, và lấy các phép lạ cặp theo lời giảng mà làm cho vững Đạo.

Những người được Đức Chúa Jê-sus Christ chọn sẽ được gọi bằng danh như Lời Đức Giê-hô-va đã phán:

Ê-sai 58:12: Những kẻ ra từ người sẽ dựng lại nơi đổ nát ngày xưa; người sẽ lập lại các nền của nhiều đời trước. Người ta sẽ xưng người là Kẻ tu bổ sự hư hoại, và là Kẻ sửa đường lại cho người ở.

Lời tiên tri này nói về chức vụ của Đức Chúa Jê-sus Christ, Đấng được sanh ra từ chi phái Giu-đa, sẽ trở thành Đấng chăn chiên lớn, được gọi là thầy tế lễ thượng phẩm theo Ban Mên-chi-xê-đéc, nghĩa là được chỉ định bởi Vua Công Bình và thông qua Đức Chúa Jê-sus Christ mà những người được chọn bởi Đức Chúa Jê-sus Christ sẽ thi hành chức vụ mà Chúa Jê-sus đã phán và được chép trong Ma-thi-ơ đoạn 5 câu 17 đến câu 19, đó là làm cho Luật pháp của Đức Giê-hô-va được vững lập và theo lời tiên tri trên, các tôi tớ của Đức Chúa Jê-sus Christ sẽ được xưng là **Kẻ tu bổ sự hư hoại, và là Kẻ sửa đường lại cho người ở**, tức là sự rao giảng Luật pháp thánh khiết và công bình của Đức Chúa Trời là Luật pháp đã được ban cho Môi-se, trong quyền phép của Đức Thánh-Linh là Thần Lẽ thật, hầu cho những người tin Chúa sẽ nhận biết Lẽ thật và những người ấy sẽ vâng phục Luật pháp của Đức Giê-hô-va trong sự vui mừng và trong sự tin cậy vững vàng.

Xa-cha-ri 3:6-10: Thiên sứ của Đức Giê-hô-va bèn đối chứng cùng Giê-hô-sua rằng: Đức Giê-hô-va vạn quân phán như vậy: Nếu người bước đi trong đường lối ta, vâng giữ điều ta đây phải giữ, thì người sẽ được xét đoán nhà ta, và canh giữ hiên cửa ta, ta sẽ cho người bước đi trong hàng những kẻ đứng châu này. Hỡi Giê-hô-sua, thầy tế lễ cả, người cùng bạn hữu người ngồi trước mặt người hãy nghe, vì những kẻ này làm dấu: này, quả thật ta sẽ làm cho đầy tớ ta là Chôi mống dấy lên. Vì này, hòn đá mà ta để trước mặt Giê-hô-sua chỉ một hòn mà có bảy con mắt. Này, ta sẽ chạm trở nó, và ta sẽ cất sự gian ác khỏi đất này trong một ngày, Đức Giê-hô-va vạn quân phán vậy. Đức Giê-hô-va vạn quân phán:

Trong ngày đó, các người ai nấy sẽ mời kẻ lân cận mình dưới cây nho và dưới cây vả.

Khi nói đến **cây vả** là nói đến **Luật pháp văn tự** còn khi nói đến **cây nho**, là nói đến **Lễ thật**, là **Luật pháp của Thánh-Linh sự sống** và như vậy, qua chức vụ của các tông đồ thật của Đức Chúa Jêsus Christ mà những người tin Chúa sẽ nhận biết Luật pháp công bình là dành cho thân thể xác thịt của loài người và Luật pháp của Thánh-Linh sự sống là dành cho tâm linh của những người tin Chúa đã được tái sinh (sinh lại), tức là những người đã được cứu chuộc bởi huyết của Đức Chúa Jêsus Christ.

Mạng lệnh của Đức Giê-hô-va là không thể bỏ qua, mà người tin Chúa phải thi hành không được trì hoãn, vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời là Đấng tạo nên loài người và Ngài là Đấng cứu chuộc loài người nên mạng lệnh của Đức Giê-hô-va là sự yêu thương và Ngài muốn những người thuộc về Ngài phải ngay lập tức nhận biết được trách nhiệm của mình trước sự ban cho của Ngài, cùng nhận biết mối đe dọa và nguy hiểm của tội lỗi mà ma quỷ là kẻ phạm tội từ lúc ban đầu và là kẻ thù nghịch Đức Chúa Trời, sẽ tìm đủ mọi cách để cướp giết và huỷ diệt loài người bằng sự lừa dối. Ma quỷ sẽ nhân cơ hội người ta chưa có sự hiểu biết đầy trọn về luật pháp công bình của Đức Chúa Trời mà lừa dối loài người, khiến người ta hiểu sai về các mạng lệnh của Giê-hô-va Đức Chúa Trời cũng như nó đã làm với Ê-va vậy, nên Đức Giê-hô-va đã phán với dân Y-sơ-ra-ên rằng: **Các người chớ để chi còn lại đến sáng mai; nếu còn lại, hãy thiêu đi.**

Chúng ta hãy chú ý về mạng lệnh của Đức Giê-hô-va và chúng ta phải vâng phục cách nghiêm túc. Chớ để chi cho đến sáng mai, vậy thì chữ **sáng mai** được chép trong câu 10 này có ý nghĩa như thế nào?

Chữ **sáng mai** được chép đây, là chữ **בֹּקֶר** - boqer, số 1242 ra từ chữ **בָּקָר** - bâqar, số 1239 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **binh minh, sáng sớm, đất đã cày cấy, đã kiểm tra, đã xem xét, sự lo lắng, sự cẩn thận coi chừng, đã say mê, đã cân nhắc, đã điều tra, đã tìm kiếm thông tin, đã thăm dò;**

Theo ý nghĩa văn tự, là ngọn của cây sự sống, thì chữ mà bản tiếng Việt dịch là sáng mai đây, nghĩa là sáng sớm của ngày, là bình minh của một ngày mới, mà theo mạng lệnh của Đức Giê-hô-va thì trong buổi tối của Lễ Vượt Qua đó, dân Y-sơ-ra-ên phải ăn hết thịt của chiên con, không được để dành lại cho đến buổi sáng của ngày hôm sau, nghĩa là không được để dành lại ngày mai ăn phần còn lại. Thế nhưng trong ý nghĩa gốc, là sự mâu nhiệm, là Lễ thật thì tuyển dân của Đức Giê-hô-va không được phép nghi ngờ, không được phép đặt ra một yêu cầu rằng, tôi phải hiểu ý nghĩa đã rồi mới ăn, hay là tôi phải dò tìm thông tin về món ăn này xem tại sao phải ăn nó và nếu ăn nó thì sẽ được cái gì? hay là nếu tôi không ưa thích món đó thì tôi sẽ không ăn! Theo mạng lệnh của Đức Giê-hô-va thì tuyển của Đức Chúa Trời không được phép có một thái độ nào giống như vậy, mà họ chỉ có một sự lựa chọn mà thôi, đó là tuyển dân của Chúa phải vâng phục hoàn toàn mạng lệnh của Đức Giê-hô-va, nghĩa chúng tôi sẽ ăn, sẽ đọc ngấu nghiến mọi sự mà Ngài đã phán và được chép xuống trong Kinh-Thánh và chúng tôi sẽ nói tiếng mới y như Đức Chúa Jêsus Christ đã phán rằng những người nào tin Ngài sẽ nói, dù tôi không hiểu các thứ tiếng đó.

Tại sao tôi phải vâng phục hoàn toàn như vậy? Ấy là vì tôi tin hoàn toàn vào Đức Giê-hô-va, Đấng đã sáng tạo muôn vật cả trên thiên đàng cũng như trong vũ trụ và muôn vật trên đất này, trong đó có tôi. Tôi tin hoàn toàn vào Đức Giê-hô-va vì Ngài là Đấng tốt lành, trong Ngài không có một sự tối tăm nào hay là bóng của sự biến cải nào. Tôi tin nên tôi sẽ ăn. Tôi tin nên tôi sẽ nói, như Kinh-Thánh đã chép về tôi vậy.

Thi-Thiên 116:6-14: Đức Giê-hô-va bảo hộ người thật thà; Tôi bị khốn khổ, Ngài bèn cứu tôi. Hỡi linh hồn ta, hãy trở về nơi an nghỉ ngươi; Vì Đức Giê-hô-va đã hậu đãi ngươi. Chúa đã giải cứu linh hồn tôi khỏi chết, mắt tôi khỏi giọt lệ, và chân tôi khỏi vấp ngã. Tôi sẽ đi trước mặt Đức Giê-hô-va trong đất kẻ sống. Tôi tin, nên tôi nói. Tôi đã bị buồn thảm lắm. Trong cơn bối rối tôi nói rằng: Mọi người đều nói dối. Tôi sẽ lấy gì báo đáp Đức Giê-hô-va về các ơn lành mà Ngài đã làm cho tôi? Tôi sẽ cầm cái chén cứu rỗi, mà cầu khẩn danh Đức Giê-hô-va. Tôi sẽ trả xong cho Đức Giê-hô-va các sự tôi hứa nguyện, tại trước mặt cả dân sự Ngài.

2 Cô-rinh-tô 4:13-15: Vì chúng tôi có đồng một lòng tin, y như lời Kinh Thánh rằng: Ta đã tin, cho nên ta nói, cũng vậy, chúng tôi tin, cho nên mới nói, vì biết rằng Đấng đã khiến Đức Chúa Jêsus sống lại, cũng sẽ làm cho chúng tôi sống lại với Đức Chúa Jêsus, và làm cho chúng tôi ứng hầu với anh em trước mặt Ngài. Bởi chưng mọi điều đó xảy đến vì cơ anh em, hầu cho ân điển rải ra cách dư dật, khiến sự tạ ơn nơi nhiều người hơn cũng dư dật, mà thêm vinh hiển cho Đức Chúa Trời.

Chúng ta cần phải hiểu rằng, Giê-hô-va Đức Chúa Trời là Đấng tạo nên muôn vật và trong muôn vật đó

có các thiên sứ của Ngài và loài người chúng ta, và Ngài biết khi tội lỗi đã vào trong xác thịt loài người thì ma quỷ sẽ làm gì để cướp giết và huỷ diệt loài người, nên bất luận điều gì mà Đức Giê-hô-va đã phán thì điều đó là nguyên tắc, là mạng lệnh, là vật liệu để loài người sẽ sử dụng để sửa chữa, tu bổ mọi sự mà loài người ra từ A-đam đã bị mất bởi tội lỗi của A-đam, vì thế cho nên, khi Đức Giê-hô-va phán rằng: **Các người chớ để chi còn lại đến sáng mai; nếu còn lại, hãy thiêu đi**, thì trong ý nghĩa của Luật pháp của Thánh-Linh sự sống, người tin Chúa không được phép trì hoãn sự thi hành mạng lệnh của Đức Chúa Trời, vì ý tưởng của Đức Giê-hô-va là cao hơn ý tưởng loài người, vậy nên chớ có để cho tâm trí xác thịt bằng bụi đất hay chết của mình làm hư đường lối của Đức Giê-hô-va, vì Đức Giê-hô-va biết rằng vào thời kỳ sau rốt này, sẽ có rất nhiều kẻ kiêu ngạo và ngu dại mà tự ý nhảy vào nhà Chúa và xưng mình với chức vụ này chức vụ kia để giảng Tin-Lành cho người ta, nhưng bọn đó đã bị Đức Chúa Jê-sus gọi là quân trộm cướp, vì chúng nó dạy người ta không làm theo Lời Đức Chúa Jê-sus đã phán, vì bọn họ dạy người ta *đừng nói tiếng lạ, đừng đặt tay trên kẻ đau để chữa lành người ta* và dạy người ta rằng *ngày sau rốt này Đức Chúa Trời không làm phép lạ nữa...* nhiều kẻ mang danh là người tin Chúa nhưng lại không tin vào Lời của Đức Chúa Jê-sus Christ đã chép trong Kinh-Thánh mà lại nghe và tin theo những kẻ mù kia dắt dẫn mình lìa xa đường lối của Đức Giê-hô-va mà nói lại theo lời của bọn mù dẫn đường đó rằng, *nói tiếng lạ mà không hiểu thì nói làm chi?* Vậy tôi hỏi mấy người đã nói câu đó câu này: **Mấy người đã nhìn thấy Chúa Jê-sus hồi nào mà tin Ngài là có thật?**

Nếu mấy người nói *tôi tin Chúa Jê-sus vì Kinh-Thánh có chép về Ngài!* Vậy **tại sao Kinh-Thánh chép Lời Đức Chúa Jê-sus đã phán mà mấy người lại không tin và không làm theo các Lời mà Ngài đã phán?**

Chúng ta không biết điều gì sẽ xảy ra vào ngày mai và Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời không muốn tuyển dân của Ngài phải lo cho sự sống của xác thịt mình ngày mai, nhưng là phải lo tìm kiếm Nước Đức Chúa Trời cho linh hồn mình để được sống theo đúng nghĩa là tuyển dân của Đức Chúa Trời, vì khi Đức Giê-hô-va đã cứu chuộc ai thì chính Ngài sẽ nuôi người ấy, vì loài người chúng ta là quý hơn loài chim .

Ma-thi-ơ 6:25-34: **Vậy nên ta phán cùng các người rằng: đừng vì sự sống mình mà lo đồ ăn uống; cũng đừng vì thân thể mình mà lo đồ mặc. Sự sống há chẳng quý trọng hơn đồ ăn sao, thân thể há chẳng quý trọng hơn quần áo sao? Hãy xem loài chim trời: chẳng có gieo, gặt cũng chẳng có thâu trữ vào kho tàng, mà Cha các người trên trời nuôi nó. Các người há chẳng phải là quý trọng hơn loài chim sao? Và lại, có ai trong vòng các người lo lắng mà làm cho đời mình được dài thêm một khắc không? Còn về phần quần áo, các người lại lo lắng mà làm chi? Hãy ngắm xem những hoa huệ ngoài đồng mọc lên thể nào: chẳng làm khó nhọc, cũng không kéo chỉ; nhưng ta phán cùng các người, dầu vua Sa-lô-môn sang trọng đến đâu, cũng không được mặc áo tốt như một hoa nào trong giống đó. Hồi kẻ ít đức tin, loài cỏ ngoài đồng, là giống nay còn sống, mai bỏ vào lò, mà Đức Chúa Trời còn cho nó mặc đẹp thể ấy thay, huống chi là các người! Ấy vậy, các người chớ lo lắng mà nói rằng: Chúng ta sẽ ăn gì? uống gì? mặc gì? Vì mọi điều đó, các dân ngoại vẫn thường tìm, và Cha các người ở trên trời vốn biết các người cần dùng những điều đó rồi. Nhưng trước hết, hãy tìm kiếm nước Đức Chúa Trời và sự công bình của Ngài, thì Ngài sẽ cho thêm các người mọi điều ấy nữa. Vậy, chớ lo lắng chi về ngày mai; vì ngày mai sẽ lo về việc ngày mai. Sự khó nhọc ngày nào đủ cho ngày ấy.**

Trải qua một thời kỳ rất dài, những người được đào tạo ra từ các trường thần đạo mà người ta quen gọi là Hội-Thánh nhà thờ với đủ các tên gọi, hệ phái, đã không tôn trọng mạng lệnh của Đức Giê-hô-va và người ta tự cho mình cái quyền muốn giảng gì thì giảng, miễn sao trong ngày được gọi là Chúa nhật đó, người ta có bài giảng và trong các bài giảng đó nhắc đến Danh Đức Chúa Jê-sus Christ là được rồi, thậm chí từ ngày đầu năm, các vị được gọi là mục sư đó đã lên lịch giảng cho Hội-Thánh mà họ quản lý, đó là ai sẽ được mời giảng tại chỗ mình và như vậy, một năm có năm mươi hai tuần, sẽ có năm mươi hai bài giảng với năm mươi hai mảnh chấp vá khác nhau và khi người ta ngồi lại kết nối và chấp lại với nhau, người ta sẽ chẳng nhận ra hình con đường, cũng chẳng nhận ra bản vẽ đó nói về cái gì, mạnh ai thích giảng kiểu gì, khoe cái gì thì khoe! Vậy thì những người được gọi là dân sự Chúa sẽ nhận được gì từ các bài m à những người đó đã giảng?

Người tin Chúa phải nhận biết rằng, người ta không được phép nghi ngờ Lời của Đức Chúa Trời, vì làm như vậy sẽ bị coi là khinhể các mạng lệnh của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời vậy.

Rô-ma 9:17-33: **Trong Kinh Thánh cũng có phán cùng Pha-ra-ôn rằng: Này là cơ vì sao ta đã đẩy ngươi lên, ấy là để tỏ quyền phép ta ra trong ngươi, hầu cho danh ta được truyền ra khắp đất. Như vậy, Ngài muốn thương xót ai thì thương xót, và muốn làm cứng lòng ai thì làm. Vậy thì ngươi sẽ hỏi ta rằng:**

Sao Ngài còn quở trách? Vì có ai chống lại ý muốn Ngài được chẳng? Nhưng, hỡi người, người là ai, mà dám cãi lại cùng Đức Chúa Trời? Có lẽ nào cái bình bằng đất sét lại nói với kẻ nắn nên mình rằng: Sao người đã làm nên ta như vậy? Người thợ gốm há chẳng có quyền trên đất sét, cùng trong một đồng mà làm ra hạng bình để dùng việc sang trọng, lại hạng khác để dùng việc hèn hạ sao? Nếu Đức Chúa Trời muốn tỏ ra cơn thanh nộ và làm cho biết quyền phép Ngài, đã lấy lòng khoan nhẫn lớn chịu những bình đáng giận sẵn cho sự hư mất, để cũng làm cho biết sự giàu có của vinh hiển Ngài bởi những bình đáng thương xót mà Ngài đã định sẵn cho sự vinh hiển, thì còn nói chi được ư? Đó tôi nói về chúng ta, là kẻ Ngài đã gọi, chẳng những từ trong người Giu-đa, mà cũng từ trong dân ngoại nữa. Như Ngài phán trong sách Ô-sê rằng: Ta sẽ gọi kẻ chẳng phải dân ta là dân ta, Kẻ chẳng được yêu dấu là yêu dấu; Lại xảy ra trong nơi Ngài phán cùng họ rằng: Các người chẳng phải là dân ta đâu, Cũng tại nơi đó họ sẽ được xưng là con của Đức Chúa Trời hằng sống. Còn Ê-sai nói về dân Y-sơ-ra-ên mà kêu lên rằng: Dầu số con cái Y-sơ-ra-ên như cát dưới biển, chỉ một phần sót lại sẽ được cứu mà thôi; vì Chúa sẽ làm ứng nghiệm lời Ngài cách trọn vẹn và vội vàng trên đất. Lại như Ê-sai đã nói tiên tri rằng: Nếu Chúa vạn quân chẳng để lại một cái mầm của dòng giống chúng ta, Thì chúng ta đã trở nên như thành Sô-đôm và giống như thành Gô-mô-rơ vậy. Vậy chúng ta sẽ nói làm sao? Những dân ngoại chẳng tìm sự công bình, thì đã được sự công bình, nhưng là sự công bình đến bởi đức tin; còn như dân Y-sơ-ra-ên tìm luật pháp của sự công bình, thì không đạt đến luật pháp ấy. Tại sao? Tại họ chẳng bởi đức tin mà tìm, nhưng bởi việc làm. Họ đã vấp phải hòn đá ngăn trở, như có chép rằng: Này ta để tại Si-ôn một hòn đá ngăn trở, tức là hòn đá lớn làm cho vấp ngã; Hễ ai tin đến thì khỏi bị hổ thẹn.

Xuất Ê-díp-tô ký 12:11: **Vậy, ăn thịt đó, phải như vậy: Dây lưng cột, chân mang giày, tay cầm gậy, ăn hổi hủ; ấy là lễ Vượt-quá của Đức Giê-hô-va.**

Bản Kinh-Thánh King James version chép: ¹¹And thus^{H3602} shall ye eat^{H398} it; with your loins^{H4975} girded^{H2296}, your shoes^{H5275} on your feet^{H7272}, and your staff^{H4731} in your hand^{H3027}; and ye shall eat^{H398} it in haste^{H2649}: it is the LORD'S^{H3068} passover^{H6453}.

Có nghĩa là: *Như vậy các người sẽ ăn thịt đó với dây nịt lưng thắt quanh mình, chân các người mang giày, với gậy của các người ở trong tay và các người sẽ ăn thịt đó trong sự vội vã: đó là Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va.*

Trong thuộc thể, dân Y-sơ-ra-ên đã làm theo mạng lệnh của Đức Giê-hô-va, ấy là từ già đến trẻ, cả nam và nữ đều thắt lưng mình, chân mang giày, tay cầm gậy và người ta đã ăn thịt chiên con đó trong sự vội vã.

Trong ý nghĩa thuộc linh, người tin Chúa phải nhận thức được ngay từ khi người ta được các tội lỗi của Đức Chúa Jêsus Christ dạy cho biết trách nhiệm của người tin Chúa đối với sự cứu chuộc mà người ấy đã nhận được từ Giao ước của Giê-hô-va Đức Chúa Trời, đó là chính mỗi người tin Chúa phải tiếp nhận Luật pháp của Đức Chúa Trời và người ta phải ăn nuốt Lời của Đức Chúa Trời như dân Y-sơ-ra-ên ăn thịt chiên con trong Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va vậy. Vì ý nghĩa của chữ **ăn** - אכל - akal, số 0398 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *ăn, nuốt, thiêu đốt, tiêu thụ, sử dụng, đọc ngấu ngiến, nhìn chòng chọc, nhìn như nuốt lấy, để phá hủy, để làm mất hiệu lực của bản ngã xác thịt;* Nên người tin Chúa phải tiếp nhận năng lực cho tâm linh mình cũng như giảm thiểu những sự cứng lòng của thân thể xác thịt hay chết của mình qua việc đọc và học Lời của Đức Chúa Trời cách gấp rút, vì người ta không biết thì giờ nào Đức Chúa Jêsus Christ sẽ trở lại để đón Hội-Thánh của Ngài hoặc khi nào thì Đức Chúa Trời cất lấy mạng sống của xác thịt mình.

Chúng ta có thể đánh dấu hỏi về việc *tại sao dân Y-sơ-ra-ên phải thắt dây nịt lưng mình khi ăn thịt chiên con trong Lễ Vượt Qua của Đức Giê-hô-va ?*

Chữ **lưng** - loins^{H4975} chép trong câu 11 này, đó là chữ לָתֵן - mothen, số 4975 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *chỗ thắt nhỏ lại của lưng, để cho thon nhỏ lại, làm cho mảnh khảnh;*

Chữ **cột** (động từ *cột* hay là *buộc* hoặc *thắt dây lưng lại* cho hợp với thân thể) - girded^{H2296} được chép trong câu 11 này, đó là chữ חָגַר - chagar, số 2296 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *đeo, thắt, buộc, quấn quanh mình, để kiểm chế mình, để nén cơn giận, để giới hạn, để hạn chế, được trang bị, được bổ nhiệm;*

Trong thực tế, quân đội của các quốc gia trên đất này đều được trang bị dây nịt lưng (thắt lưng) và tại trên dây nịt lưng đó, người ta sẽ đeo một số vật dụng như dao găm, địa bàn, đèn pin, bình đựng nước, bao chứa

đạn dự phòng, lựu đạn... tùy theo mục đích của nhiệm vụ mà người lính được giao cho thi hành.

Đức Giê-hô-va đã phán với Môi-se và cho dân Y-sơ-ra-ên biết rằng, chính trong đêm (mười bốn tháng Giêng năm 1445 B.C) đó, Ngài sẽ rút **các quân đội**, hay nói chính xác theo ngôn ngữ Hê-bơ-rơ là rút **các đạo quân** của Ngài ra khỏi xứ Ê-díp-tô.

Dây nịt lưng mà dân Y-sơ-ra-ên sẽ phải mang trên thân thể mình đó, có ý nghĩa gốc, tức là mục đích là **để cho thon nhỏ lại, làm cho mảnh khảnh**; Nhưng để chúng ta có thể hiểu đầy đủ ý nghĩa mẫu nhiệm của dây nịt lưng này, chúng ta phải hiểu ý nghĩa của chữ **cột** (nghĩa là **buộc, thắt, đeo**) kèm theo chữ **dây nịt lưng** này, đó là **đeo, thắt, buộc, quấn quanh mình, để kiểm chế mình, để nén cơn giận, để giới hạn, để hạn chế, được trang bị, được bổ nhiệm**;

Ý nghĩa ngọn theo văn tự, **dây nịt lưng** phải được **buộc, đeo, thắt** (theo tiếng địa phương của người dịch là **cột**) trên nơi eo của lưng, tức là phía trên của xương hông và mục đích là để tại nơi dây nịt lưng này, người ta sẽ đeo, sẽ treo, sẽ gài thêm các vật dụng được trang bị phục vụ cho chuyển hành trình của mình và đó chính là ý nghĩa gốc, tức là tác dụng, mục đích của việc người ta phải có dây nịt lưng, đó là **để kiểm chế mình, để nén cơn giận, để giới hạn, để hạn chế, được trang bị, được bổ nhiệm**;

Lời của Đức Chúa Trời luôn mang ý nghĩa thần linh và sự sống hay chúng ta có thể nói chính xác là Luật pháp văn tự của Đức Chúa Trời ban cho loài người chúng ta luôn có nghĩa của Luật pháp của Thánh-Linh sự sống, là Luật pháp chỉ dành cho tâm linh của những người tin Chúa đã nhận được sự sống lại, còn được gọi là tái sinh, hay là sinh lại cho Đức Chúa Jêsus Christ mà thôi, cũng như quyền kế tự đã được duyệt cho con kế tự, dù con đó chưa được sanh ra thì luật của sự kế tự đã có sẵn cho con đó rồi, vậy nên khi con đó được sanh ra, dù còn nhỏ thì con đó vẫn được hợp pháp hưởng quyền kế tự, nhưng Đấng ban sự kế tự đó sẽ chỉ định người giám mục (bishops) để đào tạo, dạy dỗ, huấn luyện cho con đó được sự hiểu biết, được sự khôn ngoan cần phải có, để khi những yêu cầu cho sự kế tự đó được bảo đảm, thì con đó sẽ thừa hưởng được quyền kế tự mọi sự mà Cha của người ấy đã định cho.

Hê-bơ-rơ 13:17: Hãy vâng lời kẻ dắt dẫn anh em và chịu phục các người ấy, bởi các người ấy tỉnh thức về linh hồn anh em, dường như phải khai trình, hầu cho các người ấy lấy lòng vui mừng mà làm xong chức vụ mình, không phàn nàn chi, vì ấy chẳng ích lợi gì cho anh em.

1 Phi-e-rơ 2:24: Vì anh em vốn giống như con chiên lạc, mà bây giờ đã trở về cùng Đấng chăn chiên và Giám mục của linh hồn mình.

Khi một người mới tiếp nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Cứu Chúa của mình, người ấy phải chấp hành mọi sự mà người do Đức Chúa Trời chỉ định làm người giám hộ người ấy, để học cho biết mọi sự thuộc về Nước Đức Chúa Trời, mà dây nịt lưng là bóng về Lễ thật, là Luật pháp của Thánh-Linh sự sống và người ấy phải buộc vào nơi lưng, là bóng về sức lực của mình trải suốt cuộc hành trình ra khỏi quyền lực của thế gian cho đến khi được đón về thiên đàng, cũng như dân Y-sơ-ra-ên vào chiếm được xứ Ca-na-an vậy.

Ê-phê-sô 6:10-18: Vả lại, anh em phải làm mạnh dạn trong Chúa, nhờ sức toàn năng của Ngài. Hãy mang lấy mọi khí giới của Đức Chúa Trời, để được đứng vững mà địch cùng mưu kế của ma quỷ. Vì chúng ta đánh trận, chẳng phải cùng thịt và huyết, bèn là cùng chủ quyền, cùng thế lực, cùng vua chúa của thế gian mờ tối này, cùng các thần dữ ở các miền trên trời vậy. Vậy nên, hãy lấy mọi khí giới của Đức Chúa Trời, hầu cho trong ngày khốn nạn, anh em có thể cự địch lại và khi thắng hơn mọi sự rồi, anh em được đứng vững vàng. Vậy, hãy đứng vững, lấy lễ thật làm dây nịt lưng, mặc lấy giáp bằng sự công bình, dùng sự sẵn sàng của Tin Lành bình an mà làm giày dép. Lại phải lấy thêm đức tin làm thuẫn, nhờ đó anh em có thể dập tắt được các tên lửa của kẻ dữ. Cũng hãy lấy sự cứu chuộc làm mũ trụ, và cầm gươm của Đức Thánh Linh, là lời Đức Chúa Trời. Hãy nhờ Đức Thánh Linh, thường thường làm đủ mọi thứ cầu nguyện và nài xin. Hãy dùng sự bền đỗ (bền chí, kiên gan) trọn vẹn mà tỉnh thức về điều đó, và cầu nguyện cho hết thảy các thánh đồ.

Trong ý nghĩa của chữ **dây lưng** (**dây nịt lưng**) chép trong Xuất Ê-díp-tô ký 12:11 còn có nghĩa là **để cho thon nhỏ lại, làm cho mảnh khảnh**; Trong thực tế, khi người ta thắt dây lưng thì cơ phận nơi lưng đó sẽ được ép nhỏ lại cho gọn, để trong quá trình hành quân, các vật được gắn vào dây lưng đó sẽ không bị tuột khỏi thân thể của người đó, nhưng trong ý nghĩa thuộc linh thì tác dụng của **lễ thật** (mà dây nịt lưng là bóng) sẽ giúp cho người tin Chúa có được sự bền lòng, chịu đựng được mọi sự thử thách trải suốt cuộc đời theo Chúa khi còn sống ở trên đất này.

Làm thế nào mà Lễ thật của Lời Đức Chúa Trời lại có thể ban cho người ta năng lực bền lòng theo Chúa trong mọi sự thử thách ?

Khi chúng ta tiếp nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Cứu Chúa của linh hồn mình, ấy là chúng ta dùng đức tin của mình trên nền tảng là Lời của Đức Chúa Trời, nhưng trải qua cuộc sống thường ngày, nhiều người tin Chúa đã không giữ được đức tin của mình, bởi vì tâm linh của những người đó đã không được nuôi dưỡng bằng Lễ thật nên ngọn đèn của Đức Giê-hô-va trong người ấy không có đủ sự sáng để giúp cho tâm trí của những người đó nhận biết Đức Chúa Jêsus Christ và càng không thể nhận biết được Danh Đức Giê-hô-va và sự tế trị công bình của Đức Chúa Trời, đó là lý do mà Đức Chúa Jêsus Christ đã mạng lệnh cho Ni-cô-đem và cho hết thảy những người sẽ tin Ngài, là phải tái sinh (sanh lại) tâm linh mình.

Giăng 3:3-8: Đức Chúa Jêsus cất tiếng đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng người, nếu một người chẳng sanh lại, thì không thể thấy được nước Đức Chúa Trời. Ni-cô-đem thưa rằng: Người đã già thì sanh lại làm sao được? Có thể nào trở vào lòng mẹ và sanh lần thứ hai sao? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng người, nếu một người chẳng nhờ nước và Thánh Linh mà sanh, thì không được vào nước Đức Chúa Trời. Hễ chi sanh bởi xác thịt là xác thịt; hễ chi sanh bởi Thánh Linh là thần. Chớ lấy làm lạ về điều ta đã nói với người: Các người phải sanh lại. Gió muốn thổi đâu thì thổi, người nghe tiếng động; nhưng chẳng biết gió đến từ đâu và cũng không biết đi đâu. Hễ người nào sanh bởi Thánh Linh thì cũng như vậy.

Hết thảy những người tin Chúa đều nhận biết sự yếu đuối, bất toàn và hay chết của bản ngã xác thịt mình, nên khi theo Chúa, mọi người đều sợ hãi sự chết, vì biết rằng nếu phạm tội thì linh hồn người ta sẽ chết, vì thế cho nên rất nhiều người đã cố gắng kìm hãm những sự ham muốn của xác thịt mình, mong sao đừng phạm tội nữa để khỏi bị bỏ lại trên đất này mà phải chết nơi hỏa ngục, nhưng không có một người nào có được năng lực để thắng được những sự hay chết đó, chính vì vậy mà ngay từ khi rút dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi xứ Ê-díp-tô, Đức Giê-hô-va đã mạng lệnh cho dân Y-sơ-ra-ên phải giữ Lễ Vượt Qua của Ngài, vì đó chính là sự mạch bảo của Đức Giê-hô-va cho tuyển dân của Ngài phải vâng giữ và làm theo, vì trong Giao-ước Cũ, dân Y-sơ-ra-ên chỉ cần vâng theo theo tiếng phán của Đức Giê-hô-va và vâng giữ các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Giê-hô-va thì họ sẽ được sống, vì chính Đức Giê-hô-va sẽ làm thành sự cứu chuộc của Ngài qua các mạng lệnh của Ngài. Nhưng dân Y-sơ-ra-ên đã không vâng giữ và không làm theo Lời Đức Chúa Trời như Đức Giê-hô-va đã phán, nên Đức Giê-hô-va đã sai Con một Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ đến thế gian này để chỉ cho loài người chúng ta biết làm thế nào để hưởng được quyền phép của sự sống lại và sự sống đời đời thông qua việc vâng giữ các mạng lệnh cùng các điều răn mà Đức Giê-hô-va đã ban cho loài người qua Môi-se.

Đức Chúa Jêsus đã tỏ cho chúng ta biết một nguyên tắc mà nếu như dân Y-sơ-ra-ên tin cậy Lời Chúa mà làm theo, thì họ đã được cứu rồi.

Giăng 8:31-32: Bấy giờ Ngài phán cùng những người Giu-đa đã tin Ngài, rằng: Nếu các người hằng ở trong đạo ta, thì thật là môn đồ ta; các người sẽ biết lẽ thật, và lẽ thật sẽ buông thả các người.

Lẽ thật là sự tinh túy của Luật pháp văn tự, là kết tinh trong trái của cây sự sống nơi vườn Ê-đen (là bóng về Kinh-Thánh) mà Đức Chúa Trời đã ban cho loài người chúng ta. Nếu chúng ta làm trọn công việc trồng vườn và giữ vườn, mà thân thể chúng ta là vườn của Đức Chúa Trời và Lời của Đức Chúa Trời là cây của sự sống mà Đức Chúa Trời đã trồng ở trong lòng chúng ta. Nếu chúng ta chăm sóc cây của sự sống thì chúng ta sẽ được hưởng bông trái của cây sự sống và tinh chất trong trái của cây sự sống đó sẽ khiến cho tâm linh của chúng ta được sự sống lại và được sự sống đời đời.

Đức Chúa Jêsus Christ đã làm trọn công việc mẫu mực của chức vụ trồng vườn và giữ vườn này và Ngài đã được hưởng trái của cây sự sống mà Đức Chúa Trời công bình đã ban cho loài người chúng ta qua Môi-se và Chúa Jêsus đã kêu gọi loài người hãy học theo Ngài để linh hồn người ta cũng được yên nghỉ như Ngài.

Giăng 15:9-11: Như Cha đã yêu thương ta thế nào, ta cũng yêu thương các người thế ấy; hãy cứ ở trong sự yêu thương của ta. Nếu các người vâng giữ các điều răn của ta, thì sẽ ở trong sự yêu thương ta, cũng như chính ta đã vâng giữ các điều răn của Cha ta, và cứ ở trong sự yêu thương Ngài. Ta nói cùng các người những điều đó, hầu cho sự vui mừng của ta ở trong các người, và sự vui mừng các người được trọn vẹn.

Ma-thi-ơ 11:28-29: Hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng ta, ta sẽ cho các người được yên nghỉ. Ta có lòng nhu mì, khiêm nhường; nên hãy gánh lấy ách của ta, và học theo ta; thì linh hồn

các người sẽ được yên nghỉ. Vì ách ta dễ chịu và gánh ta nhẹ nhàng.

Chúng ta sẽ không thể nhận biết được vị ngon ngọt của trái cây sự sống lại và sự sống đời đời của Đức Chúa Trời theo cách của xác thịt, nhưng nếu chúng vâng giữ và làm theo Lời Chúa thì chúng ta sẽ được biết lẽ thật và nếu chúng ta tin cậy, vâng giữ và làm theo Luật pháp và Luật pháp của Thánh-Linh sự sống thì chúng ta sẽ kinh nghiệm được vị ngọt ngào của sự sống lại, như sứ đồ Phao-lô đã nhận được vậy.

Rô-ma 7:14-25: Vả, chúng ta biết luật pháp là thiêng liêng (nguyên văn chép là **spritual**, tức là **thuộc linh**) ; **nhưng tôi là tánh xác thịt đã bị bán cho tội lỗi. Vì tôi không hiểu điều mình làm: tôi chẳng làm điều mình muốn, nhưng làm điều mình ghét. Song nếu tôi làm điều mình chẳng muốn, thì bởi đó nhận biết luật pháp là tốt lành. Bấy giờ chẳng phải tôi làm điều đó nữa, nhưng ấy là tội lỗi ở trong tôi. Vả, tôi biết điều lành chẳng ở trong tôi đâu, nghĩa là trong xác thịt tôi, bởi tôi có ý muốn làm điều lành, nhưng không có quyền làm trọn; vì tôi không làm điều lành mình muốn, nhưng làm điều dữ mình không muốn. Ví bằng tôi làm điều mình không muốn, ấy chẳng phải là tôi làm điều đó nữa, nhưng là tội lỗi ở trong tôi vậy. Vậy tôi thấy có luật nầy trong tôi: khi tôi muốn làm điều lành, thì điều dữ dấn dập theo tôi. Vì theo người bề trong, tôi vẫn lấy luật pháp Đức Chúa Trời làm đẹp lòng; nhưng tôi cảm biết trong chi thể mình có một luật khác giao chiến với luật trong trí mình, bắt mình phải làm phu tù cho luật của tội lỗi, tức là luật ở trong chi thể tôi vậy. Khốn nạn cho tôi! Ai sẽ cứu tôi thoát khỏi thân thể hay chết nầy? Cảm tạ Đức Chúa Trời, nhờ Đức Chúa Jêsus Christ, là Chúa chúng ta! Như vậy, thì chính mình tôi lấy trí khôn phục luật pháp của Đức Chúa Trời, nhưng lấy xác thịt phục luật pháp của tội lỗi.**

Chức vụ của Đức Chúa Jêsus (Lời Đức Chúa Trời) thi hành trên đất này là **làm chứng cho Lễ thật**, nghĩa là chính Chúa Jêsus làm mẫu mực cho mọi người tin Chúa hãy làm theo Ngài, nghĩa là vâng giữ và làm theo các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Chúa Trời, thì quyền phép trong Lời của Đức Chúa Trời sẽ làm sạch mọi tội lỗi của người tin Chúa, bấy giờ tâm linh của người tin Chúa sẽ được sự sống lại (tái sanh) và Đức Thánh-Linh là Thần Lễ thật sẽ dắt dẫn người đó vào trong các Lễ thật (được giấu kín trong văn tự của Luật pháp). Bấy giờ chính tâm linh (một ngọn đèn của Đức Giê-hô-va) sẽ soi sáng mọi tư tưởng trong tâm trí của người đó và người đó sẽ có sức lực của Đức Chúa Jêsus Christ mà bền lòng theo Chúa được. Chính các môn đồ của Đức Chúa Jêsus (ngoại trừ Giu-đa Ích-ca-ri-ốt) đã được ở cùng với Ngài và được Ngài mở trí cho được hiểu Kinh-Thánh nên họ có thể bền lòng theo Chúa Jêsus trong mọi sự thử thách mà Ngài đã cho phép xảy đến với mỗi người tin Chúa vậy.

Khi người tin Chúa hiểu được giá trị cùng ý nghĩa của Lễ thật, người ấy sẽ từ bỏ được những sự ham muốn của xác thịt mình, nghĩa là họ sẽ ham muốn của bầu thiên đàng chứ không ham muốn những sự hư không nơi thế gian nữa và đó là ý nghĩa thật của sự **để cho thon nhỏ lại, làm cho mảnh khảnh**; Khi người tin Chúa luôn cầm giữ đức tin của mình nơi Lễ thật thì ấy là người ấy đang thực hành ý nghĩa của chữ **cột dây nịt lưng** vậy và người ấy sẽ nhận được tác dụng của sự **cột** đó trong thuộc linh, đó là: **đeo, thắt, buộc, quấn quanh mình, để kiểm chế mình, để nén cơn giận, để giới hạn, để hạn chế, được trang bị, được bổ nhiệm**;

1 Cô-rinh-tô 2:12-16: Về phần chúng ta, chúng ta chẳng nhận lấy thần thể gian, nhưng đã nhận lấy Thánh Linh từ Đức Chúa Trời đến, hầu được hiểu biết những ơn mà chúng ta nhận lãnh bởi Đức Chúa Trời; chúng ta nói về ơn đó, không cậy lời nói mà sự khôn ngoan của loài người đã dạy đâu, song cậy sự khôn ngoan mà Đức Thánh Linh đã dạy, dùng tiếng thiêng liêng (thuộc linh) để giải bày sự thiêng liêng (thuộc linh). Vả, người có tánh xác thịt không nhận được những sự thuộc về Thánh Linh của Đức Chúa Trời; bởi chưng người đó coi sự ấy như là sự đồ dại, và không có thể hiểu được, vì phải xem xét cách thiêng liêng (thuộc linh). Nhưng người có tánh thiêng liêng (thuộc linh) xử đoán mọi sự, và chính mình không bị ai xử đoán. Vì ai đã biết ý Chúa, đặng dạy dỗ Ngài? Nhưng phần chúng ta, thì có ý (tâm trí-the mind) của Đấng Christ.

Tiếp theo là ý nghĩa của sự **chân mang giày** mà Đức Giê-hô-va đã mạng lệnh cho dân Y-sơ-ra-ên khi ăn thịt chiên con trong Lễ Vượt Qua của Ngài.

Giày mà một sản phẩm do loài người tạo nên dùng để bảo vệ đôi chân của mình trong suốt cuộc hành trình và dân Y-sơ-ra-ên đã phải có **giày mang trên chân mình**, vì chặng đường mà họ phải trải qua là rất khó khăn, khắc nghiệt bởi họ phải bước trên cát nóng, sỏi, đá, thậm chí gai gốc nữa. Trong ý nghĩa thuộc linh, giày là sự trang bị không thể thiếu được cho người tin Chúa, hầu cho trong mọi sự mà loài người phải trải qua, người tin Chúa sẽ nhờ giày thuộc linh đó mà vượt qua được, đó là một tâm trí đã được đổi nên mới bằng quyền phép

của Lễ thật. Vì trong thuộc thể, loài người xác thịt lấy những sự học thức, kinh nghiệm của đời để làm nền cho người ta vững chí mà làm việc hoặc đơn giản hoặc phức tạp. Dầu vậy, loài người vẫn phải luôn học và tìm kiếm các kiến thức mới để đáp ứng được những nhu cầu và sự đòi hỏi của cuộc sống xác thịt và tâm trí của người ta chính đôi giày vô hình nhưng rất thực tế để người ta có thể vượt qua những sự trở ngại trong cuộc sống hằng ngày. Cũng một thể ấy, người tin Chúa phải nhờ sự khôn ngoan và sự tri thức của Đức Chúa Trời để đổi mới tâm trí mình, hầu cho có thể noi theo Đấng mà loài người xác thịt không thể nhìn thấy được và có thể vượt qua được những sự thử thách mà thế gian không thể nghĩ rằng người ta có thể vượt qua.

Ê-phê-sô 4:17-24: **Vậy, nầy là điều tôi nói và điều tôi nhân danh Chúa mà rao ra: ấy là anh em chớ nên ăn ở như người ngoại đạo nữa, họ theo sự hư không của ý tưởng mình, bởi sự ngu muội ở trong họ, và vì lòng họ cứng cõi nên trí khôn tối tăm, xa cách sự sống của Đức Chúa Trời. Họ đã mất cả sự cảm biết, đành bỏ mình trong một đời buông lung, đem lòng mê đắm không biết chán mà phạm hết mọi điều ô uế. Nhưng anh em học cho biết Đấng Christ thì chẳng phải như vậy, vì anh em đã nghe đạo Ngài, và được dạy dỗ trong Ngài (y theo lẽ thật trong Đức Chúa Jê-sus) rằng anh em phải bỏ cách ăn nết ở ngày trước, thoát lột người cũ là người bị hư hỏng bởi tư dục dõ dằn, mà phải làm nên mới trong tâm trí mình, và mặc lấy người mới, tức là người đã được dựng nên giống như Đức Chúa Trời, trong sự công bình và sự thánh sạch của lễ thật.**

Nguyên văn câu 23 trên thì chép là: **And be renewed in the spirit of your mind**; nghĩa là ***phải làm mới lại tâm trí của anh em trong Đức Thánh-Linh***.

Nhờ Đức Thánh-Linh là Thần Lẽ thật mà người tin Chúa được dắt dẫn vào Lễ thật của Nước Đức Chúa Trời và khi người tin Chúa kinh nghiệm được quyền phép của Lễ thật là Luật pháp của Thánh-Linh sự sống thì người ấy sẽ tin hoàn toàn mọi sự mà Lời Đức Chúa Trời đã phán và được chép trong Kinh-Thánh, dù những sự đó loài người xác thịt không thể nào hiểu nổi và không thể giải thích được. Chính mỗi người tin Chúa phải nhận được sự ban cho Đức Thánh-Linh là Thần Lẽ thật và nhờ Ngài mà người tin Chúa mới hiểu được Lễ thật và những sự thuộc về sự sống đời đời của Đức Chúa Trời và khi người tin Chúa có được sự hiểu biết Lễ thật thì người ấy phải gìn giữ lấy như chân phải mang giày trải suốt cuộc hành trình về thiên đàng vậy. Có như vậy, người tin Chúa ấy mới có thể hiểu được những sự mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã sắm sẵn cho những người tin đến Danh Ngài và Danh Con một Ngài, là Đức Chúa Jê-sus Christ.

Rô-ma 12:1-2: **Vậy, hỡi anh em, tôi lấy sự thương xót của Đức Chúa Trời khuyên anh em dâng thân thể mình làm của lễ sống và thánh, đẹp lòng Đức Chúa Trời, ấy là sự thờ phượng phải lẽ của anh em. Đừng làm theo đời nầy, nhưng hãy biến hóa bởi sự đổi mới của tâm thần (nguyên văn chép là *tâm trí - mind*) mình, để thử cho biết ý muốn tốt lành, đẹp lòng và trọn vẹn của Đức Chúa Trời là thể nào.**

Dân Y-sơ-ra-ên phải **tay cầm gậy** trong khi họ ăn thịt chiên con trong Lễ Vượt Qua của Đức Giê-Hô-Va. Trong thực tế dân Y-sơ-ra-ên đã làm công việc này theo mạng lệnh của Đức Giê-hô-va, còn chúng ta sẽ thi hành công việc này trong Lễ thật, nghĩa chúng ta phải hiểu **tay** thuộc linh của chúng ta là gì.

Trong Kinh-Thánh có chép về việc Đức Giê-hô-va dựng nên muôn vật bằng Lời của Ngài và rất nhiều chỗ Kinh-Thánh chép Đức Giê-hô-va dùng cánh tay Ngài để giải cứu dân Ngài.

Thi-Thiên 33:9: **Vì Ngài phán, thì việc liền có; Ngài biểu, thì vật bèn đứng vững bền.**

Ê-sai 48:13: **Tay ta đã lập nền đất, tay hữu ta đã giương các tầng trời; ta gọi đến, trời đất đều đứng lên.**

Ê-sai 59:13-16: **Chúng tôi đã bặt nghịch, chối Đức Giê-hô-va, và trở lòng chẳng theo Đức Chúa Trời mình. Chúng tôi nói sự bạo ngược và phản loạn, cứu mang những lời giả dối trong lòng và nói ra! Cho nên sự công bình trở lui lại, sự nhân nghĩa đứng xa; vì lễ thật vấp ngã giữa đường phố, và sự ngay thẳng chẳng được vào. Lễ thật đã không còn, ai lánh điều dữ thì phải bị cướp bắt. Đức Giê-hô-va thấy không có sự công bình thì chẳng đẹp lòng, thấy không có người, chẳng ai cầu thay, thì lấy làm lạ lùng. Ngài bèn dùng chính cánh tay mình đem sự cứu rỗi đến; lấy sự công bình mình mà nâng đỡ.**

Như vậy, Lời Đức Chúa Trời đã tỏ cho chúng ta biết cánh tay của Đức Chúa Trời chính là Lời của Ngài và loài người chúng ta là con trai của Đức Chúa Trời. Giê-hô-va Đức Chúa Trời muốn tâm linh của những người thuộc về Ngài phải sử dụng cánh tay của tâm linh mình, là cái lưỡi của thân thể mình mà công bố Lời của Đức Chúa Trời và dùng Lời Đức Chúa Trời để nâng đỡ muôn vật cùng huỷ phá công việc của ma quỷ.

Ê-sai 50:4: Chúa Giê-hô-va đã ban cho ta cái lưỡi của người được dạy dỗ, hầu cho ta biết dùng lời nói nâng đỡ kẻ mệt mỏi. Ngài đánh thức ta mỗi buổi sớm mai, đánh thức tai ta để nghe lời Ngài dạy, như học trò vậy.

Môi-se đã nói về cây phủ việt, là cây gây quyền công bố Lời của Đức Chúa Trời chí cao sẽ được ban cho những người thờ phượng Đức Chúa Trời bằng tâm thần và bằng lễ thật, mà chi phái Giu-đa là bóng.

Sáng thế ký 49:9-10: Giu-đa là một sư tử tử; Hỡi con! Con bắt được môi rồi tha về. Nó sụm gối, nằm khác nào sư tử đực, như sư tử cái; há ai dám khiến ngồi lên? Cây phủ việt chẳng hề dời khỏi Giu-đa, kẻ lập pháp không dứt khỏi giữa chân nó, cho đến chừng Đấng Si-lô hiện tới, và các dân vâng phục Đấng đó.

Cây gây mà dân Y-sơ-ra-ên phải cầm nơi tay mình trong khi ăn thịt chiên con trong Lễ Vượt Qua của Đức Giê-Hô-Va đó là bóng quyền hợp pháp, là khả năng, là năng lực, là uy quyền của con cái Đức Chúa Trời, là những người đã chuộc lại cho Đức Chúa Trời vậy. Dầu vậy, những người được cứu chuộc lại cho Đức Giê-hô-va phải lấy đức tin mình mà tiếp nhận những sự ban cho của Đức Thánh-Linh, vì ngoài quyền phép của Đức Thánh-Linh ban cho, người ta sẽ không thể hiểu được ý nghĩa của Lời Đức Chúa Trời mà thịt chiên con của Lễ Vượt Qua đó là bóng về Lời của Đức Chúa Trời vậy.

Châm ngôn 1:23: Nhân vì ta trách các người, các người khá trở lại; Kìa, ta sẽ đổ thần linh ta trên các người; Ta sẽ làm cho các người biết những lời của ta.

Giăng 1:12-13: Nhưng hễ ai đã nhận Ngài, thì Ngài ban cho quyền phép trở nên con cái Đức Chúa Trời, là ban cho những kẻ tin danh Ngài, là kẻ chẳng phải sanh bởi khí huyết, hoặc bởi tình dục, hoặc bởi ý người, nhưng sanh bởi Đức Chúa Trời vậy.

Dân Y-sơ-ra-ên phải ăn thịt chiên con của Lễ Vượt Qua của Đức Giê-Hô-Va cách **hối hả**, nghĩa là **vội vã, cấp tốc**, vì Đức Giê-hô-va biết Pha-ra-ôn và người Ê-díp-tô sẽ đổi ý sau khi họ thấy dân Y-sơ-ra-ên đã rút ra khỏi xứ Ê-díp-tô và chúng sẽ đuổi theo để bắt dân Y-sơ-ra-ên trở lại để làm tôi mọi cho mình.

Chữ **hối hả** chép trong Xuất Ê-díp-tô ký 12 câu 11 đó là chữ **חִפְזָא** - **chippazon**, số 2649 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **vội vàng, hấp tấp, nhanh chóng**;

Trong ý nghĩa của Lễ thật thì khi chúng ta tiếp nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Cứu Chúa của cuộc đời mình, ngoài việc chúng ta đầu phục tuyệt đối quyền phép của Danh Đức Chúa Jêsus Christ và sự đầu phục đó phải được chứng minh bằng việc vâng phục tất cả mọi điều mà Đức Chúa Jêsus Christ đã phán dạy, nghĩa là chúng ta phải tôn trọng Luật pháp của Đức Chúa Trời và yêu mến Luật pháp của Ngài, gìn giữ và làm theo cùng dạy những người khác làm theo nữa, vì điều đó chứng minh rằng chúng ta đã và đang ăn thịt chiên con của Lễ Vượt Qua thuộc linh của Đức Giê-Hô-Va vậy.

Để khiến cho một người từ địa vị tội nhân được trở nên một thánh đồ thì thời gian là vấn đề rất quan trọng, vì xác thịt của loài người sẽ phải làm công việc để nuôi sống mình cùng nhiều công việc không tên khác cần phải làm cho cuộc sống thường ngày, tùy theo hoàn cảnh của mỗi người và như vậy, làm thế nào thế nào để một người mới tin nhận Chúa có thể được trở nên một thánh đồ? Nếu tại đó có điều kiện tốt nhất và với ý chí quyết tâm của người tin Chúa đó cộng với sự giúp đỡ của Đức Thánh-Linh thì người ấy tối thiểu phải cần có ba năm liên tục mà người đó phải tận dụng toàn bộ thời gian ba năm ấy biệt riêng ra với Chúa thì mới có thể hiểu được trách nhiệm của mình phải làm gì cho được vững vàng đức tin mà theo Chúa, như sứ đồ Phao-lô đã từng trải qua, kể từ sau khi ông được Đức Thánh-Linh mở con mắt của tâm linh ông cho được nhận biết Đức Chúa Jêsus Christ tới khi ông được trở lại với chức vụ rao giảng Tin-Lành cho các dân ngoại.

Ê-phê-sô 5:1-17: Vậy anh em hãy trở nên kẻ bắt chước Đức Chúa Trời như con cái rất yêu dấu của Ngài; hãy bước đi trong sự yêu thương, cũng như Đấng Christ đã yêu thương anh em, và vì chúng ta phó chính mình Ngài cho Đức Chúa Trời làm của dâng và của tế lễ, như một thức hương có mùi thơm. Phàm những sự gian dâm, hoặc sự ô uế, hoặc sự tham lam, cũng chớ nên nói đến giữa anh em, theo như cách xứng đáng cho các thánh đồ. Chớ nói lời tục tĩu, chớ giấu cột, chớ giả ngộ tầm phào, là những điều không đáng, nhưng thà cảm tạ ơn Chúa thì hơn. Vì anh em phải biết rõ rằng kẻ gian dâm, ô uế, tham lam, tức là kẻ thờ hình tượng, không một kẻ nào được dự phần kế nghiệp của nước Đấng Christ và Đức

Chúa Trời. Đừng để cho ai lấy lời giả trá phỉnh dối anh em; vì ấy là nhân những điều đó mà cơn thanh nộ của Đức Chúa Trời giáng trên các con bạn nghịch. Vậy, chớ có thông đồng điều chi với họ hết. Vả, lúc trước anh em đang còn tối tăm, nhưng bây giờ đã nên người sáng láng trong Chúa. Hãy bước đi như các con sáng láng; vì trái của sự sáng láng ở tại mọi điều nhân từ, công bình và thành thật. Hãy xét điều chi vừa lòng Chúa, và chớ dự vào công việc vô ích của sự tối tăm, thà quả trách chúng nó thì hơn; vì dầu nói đến điều mà những người đó làm cách kín giấu, cũng đã là hở thẹn rồi. Nhưng hết thảy mọi sự đã bị quả trách đều được tỏ ra bởi sự sáng; phạm điều chi đã tỏ ra thì trở nên sự sáng vậy. Cho nên có chép rằng: Người đang ngủ, hãy thức, hãy vùng dậy từ trong đám người chết, thì Đấng Christ sẽ chiếu sáng người. Vậy, hãy giữ cho khéo về sự ăn ở của anh em, chớ xử mình như người đại dột, nhưng như người khôn ngoan. Hãy lợi dụng thì giờ, vì những ngày là xấu. Vậy chớ nên như kẻ đại dột, nhưng phải hiểu rõ ý muốn của Chúa là thế nào.

Nguyên bản tiếng Hy-lạp chép câu 16 như sau: ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, διότι αἱ ἡμέραι εἶναι πονηραί. Bản Kinh-Thánh King James version chép: **Redeeming the time, because the days are evil.**

Chữ mà bản dịch tiếng Việt chép là **hãy tận dụng thì giờ**, thì nguyên bản chép là chữ ἐξαγοράζω - **exagoraza**, số 1805 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: **mua sạch lại toàn bộ; sự chuộc lại, sự cứu lại những sự đã bị mất; sự chuộc lại thời gian.**

Nguyên bản chép với ý nghĩa rất chính xác, vì linh hồn chúng ta được chuộc lại thì chúng ta cũng phải bỏ mọi sự mình có để chuộc lại thời gian bằng cách chúng ta tận dụng tối đa thời gian còn lại của sự sống mình, vì khi chưa biết Chúa, người ta thường nghỉ ngơi hay làm những công việc cho xác thịt, thì bây giờ, thời hạn chúng ta phải được nên người mới trong Đức Thánh-Linh không còn bao nhiêu, vì ngày Chúa trở lại như kẻ trộm, gần hơn bao giờ hết, vì thế cho nên mọi người tin Chúa phải mua lấy thời gian cho mình, thay vì sử dụng thời gian cho những công việc không đáng cho sự sống lại và sự sống đời đời cho linh hồn mình.

Trong cuộc sống, loài người biết tận dụng thời sau mỗi ngày làm việc, người ta học bổ túc văn hoá hoặc người ta học theo chương trình hàm thụ để có đủ trình độ văn hoá tương đương với yêu cầu của công việc và việc học thêm đó chính là sự chuộc lại thời gian, vì khi còn trẻ, có thể họ đã phải nhập ngũ ra mặt trận để bảo vệ đất nước, khi hoà bình lại, họ chưa có đủ trình độ học vấn đáp ứng với yêu cầu của công việc mới, nên người ta phải dành thời nghỉ ngơi còn lại trong các ngày của mình để học bù và thời gian đó có thể là hai hoặc ba năm tùy theo nhu cầu của học vị đáp ứng cho công việc họ có cần cho cuộc sống của mình.

Cũng vậy, mọi người tin Chúa đều đã đánh mất thời gian cho cuộc sống của xác thịt mình trước khi tin nhận Đức Chúa Jesus Christ làm Chúa của cuộc đời mình, bây giờ, khi mà người ta biết rằng Đức Chúa Jesus Christ sẽ trở lại để đón Hội-Thánh của Ngài là rất gần, mà chiếu theo tiêu chuẩn để được đón về thiên đàng thì rất nhiều người mang danh là người tin Chúa lại chưa xứng đáng, chưa đủ, thậm chí còn loã lồ nữa, vậy thì người ta phải ăn nuốt Lời Đức Chúa Trời cách hối hả theo như mạng lệnh mà Đức Giê-hô-va đã phán vậy.

Khải huyền 3:14-22: Người cũng hãy viết cho thiên sứ của Hội thánh Lao-đi-xê rằng: Này là lời phán của Đấng A-men, Đấng làm chứng thành tín chân thật, Đấng làm đầu cội rễ cuộc sáng thế của Đức Chúa Trời: Ta biết công việc của người; người không lạnh cũng không nóng. Ước gì người lạnh hoặc nóng thì hay! Vậy, vì người hâm hấp, không nóng cũng không lạnh, nên ta sẽ nhả người ra khỏi miệng ta. Vả, người nói: Ta giàu, ta nên giàu có rồi, không cần chi nữa; song người không biết rằng mình khổ sở, khốn khó, nghèo ngặt, đui mù và loã lồ. Ta khuyên người hãy mua vàng thử lửa của ta, hầu cho người trở nên giàu có; mua những áo trắng, hầu cho người được mặc vào và điều xấu hổ về sự trần truồng người khỏi lộ ra; lại mua thuốc xức mắt để tẩy mắt người, hầu cho người thấy được. Phạm những kẻ ta yêu thì ta quả trách sửa phạt; vậy hãy có lòng sốt sắng, và ăn năn đi. Này, ta đứng ngoài cửa mà gõ; nếu ai nghe tiếng ta mà mở cửa cho, thì ta sẽ vào cùng người ấy, ăn bữa tối với người, và người với ta. Kẻ nào thắng, ta sẽ cho ngồi với ta trên ngôi ta, như chính ta đã thắng và ngồi với Cha ta trên ngôi Ngài. Ai có tai, hãy nghe lời Đức Thánh Linh phán cùng các Hội thánh!

VĂN CHÁU